

Socialistisk Arbejderavis

[Nummer 303 4. november, 2010] [Støttepris 20 kr. Pris 10 kr.]

NEDERLAG TIL NATO: GODT FOR AFGHANISTAN

Der er mange fordele ved sætte en kæp i hjulet på supermagten USA og militæralliancen, NATO, så de tvinges til at trække deres soldater hjem. Den afghanske befolkning vil slippe for bomber, natlige raids mv – færre vil dø. Udenlandske soldater kan beholde liv og færlighed.

Læs mere side 7

GHETTOPLANEN – IKKE KUN RACISME

Bag debattens mere bizarre former kan der måske ses et mere alvorligt politisk sigte: Nemlig at underløbe beboerdemokratiet gennem markeds kræfter og investor-interessers indtog.

Læs mere side 2

LØKKE ER FÆRDIG HVAD ER ALTERNATIVET?

VESTAS FYRER 3.000

Hvis vindmølle-industrien ikke synes, der er profit nok i at producere vindmøller i Danmark, så må vi kræve, at Vestas bliver nationaliseret, og at regeringen sikrer, at der bliver produceret vindmøller nok til at stoppe CO2-udledningen.

Læs mere side 3

DF: ET RACISTISK PARTI

I løbet af Dansk Folkepartis 15-årige historie er det lykkedes for Pia Kjaersgaard at fremstille DF som den lille mands – ja, hele folkets – stemme over for Elitedanmark. Men sandheden er stik modsat. DF har konsekvent støttet VK-regeringens omfordeling af penge fra bunden til toppen siden 2001. Samtidig har DF med sin racistiske og fremmedfjendske politik forgiftet tilværelsen for indvandrere og flygtninge.

Lære mere side 4

Riv ghettoen ned..

Elizabeth Japsen skrev for nylig i et blogindlæg på Modkraft: "Jeg er helt enig – riv de der ghettoer ned – Hellerup, og hvad de hedder alle sammen". Ordspillet mellem Gellerup og Hellerup er efter min overbevisning meget rammende i forhold til den definition, de fleste i dag anvender af begrebet ghetto.

Egentlig var en ghetto betegnelsen for de gader eller bydele i europæiske byer, hvor folk af jødisk religion ved lov var henvist til at bo. Betegnelsen bruges i dag mere generelt om bydele, hvor en bestemt etnisk gruppe dominerer, og hvor adskillelsen bunder i social og økonomisk diskriminering snarere end i juridiske tvangsmidler. Derfor er Hellerup ligeså meget en ghetto som Gellerup, og derfor mister begrebet fuldstændig mening, når det kun anvendes på socialt belastede boligområder.

Problemerne i de socialt belastede boligområder, bunder i socio-økonomiske forhold og sociale problemer kræver som bekendt sociale løsninger. Desværre har både regeringen, Dansk Folkeparti og Socialdemokraterne og SF stået på skuldrene af hinanden for at komme med mere og mere ekstreme forslag, der ud over at have en helt forkert diagnose af problemerne, også udskriver den forkerte medicin. Løsningen på de problemer, vi ser eksempelvis i Vollsmose og Gellerup, er ikke mere politi, strengere straffe og stuearrest. Heller ikke nedrivning af boliger og tvangsflytning af borgere løser sociale problemer. Der kræves en langt bedre forebyggende indsats og fælles løsninger i samarbejde med beboerne.

De udadreagerende unge, der skaber problemer i de socialt belastede boligområder udgør kun en meget lille del af beboerne, men deres adfærd er med til at skabe generel utryghed. De unges frustrationer og udadreagerende adfærd skyldes primært tre forhold, der er indbyrdes forbundne, nemlig:

1) Massive fattigdomsproblemer og manglende socio-økonomisk mobilitet. Den sociale arv spiller en stor rolle for de unges muligheder for at få uddannelse og arbejde. Alternativet – nemlig et liv på kontanthjælp eller førtidspension – skaber en underklasse, der står fuldstændig uden mulighed for at hjælpe sig selv, og slet ikke hinanden.

2) Massive psykiske og sociale problemer for de største flygtningegrupper, der ikke alene er flygtet fra krig og forfærdelige forhold i hjemlandet, men også har været igennem en umenneskelig asylbehandling og en total mangel på forståelse for og behandling af de traumer, man får af at være i sådan en situation. Red Barnet har flere gange forsøgt at rejse dette spørgsmål vedr. de sekundært traumatiserede børn.

3) En modreaktion på den stigende islamofobi, diskrimination og stigmatisering, som mange unge med anden etnisk baggrund oplever, samt selve italesættelsen af visse boligområder som "ghettoer" (som også Københavns politidirektør pointerer som en del af problemet).

De bagvedliggende problemer, der kommer til udtryk gennem en meget aggressiv og udadreagerende adfærd, er derfor af social karakter og kan bedst løses gennem en langsigtet social indsats, der styrker beboerdemokratiet, sikrer en indkomst man kan leve af, behandler traumer og psykiske sygdomme på lige fod med fysiske sygdomme, styrker retssikkerheden og sikrer en ordentlig familieorienteret sagsbehandling.

Og så skal vi i øvrigt lade være med at bruge betegnelsen ghetto om Vollsmose og Gellerup, så længe vi ikke bruger betegnelsen ghetto om Søllerød og Hellerup!

AF ANNA RYTTER, FOLKETINGSKANDIDAT ENHEDSLISTEN

Løkkes nedrivnings-retorik:

Racistisk realpolitik – eller 'bare' valgkamp?

I denne artikel sættes Løkkes 'ghetto'-plan i relation til "Helhedsplanen" for Gellerup. Bag debattens mere bizarre former, kan der måske ses et mere alvorligt politisk sigte: Nemlig at underløbe beboerdemokratiet gennem markeds kræfter og investor-interessers indtog.

Det har længe været varslet, at regeringen ville fremlægge en plan for 'ghettoerne', som i Folketingets åbningstale bl.a. blev beskrevet som »stenørkener uden forbindelseslinjer til det omgivende samfund« og »fæstninger, vi skal bryde igennem«. Derfor skal vi »turde sige, at nogle boligblokke skal rives ned«, sluttede statsministeren.

Nu har denne beskrivelse imidlertid ingen relation til det, som efter regeringens egen opfattelse definerer de 29 'ghettoer', nemlig antallet af 1. fattige, 2. af folk med indvandrerbaggrund og 3. af folk med en dom. Hvilket i sig selv indikerer, at formålet med Løkkes plan ikke er at få løst nogle af de reelle problemer, der er i disse områder.

Dette har dog ikke forhindret S og SF i også at stille op i køen – bare med en endnu mere skinger retorik fx med krav om udgangsforbud for mindreårige, samt rene signal-krav "politi-på-hvert-gadehjørne" populært sagt.

Samfundet har udsultet Gellerup

Udover at det er meningsløs populisme, er det også et uhyre demoraliserende signal til et område som Gellerup, hvor en god indsats gennem de senere år har medført en halvering af kriminaliteten. Med sådanne signaler er det jo tydeligt, at det er S og SF, som vender ryggen til Gellerup. Og ikke Gellerup, der har vendt ryggen til samfundet. Da Løkkes plan endelig kom, blev den lanceret under overskriften: "Ghettoen tilbage til samfundet", hvilket også er helt misvisende for udviklingen i Gellerup i de senere år. For herfra er folk i de senere år kommet mere og mere 'ud i samfundet'. Men omvendt er den barske virkelighed, at 'samfundet' helt systematisk har trukket sig ud af Gellerup:

Først lukkede Netto, den lokale Danske Bank og Shell. Ingen pga. ringe omsætning, og for Shells vedkommende kun begrundet i en spinkel mytologi om uro. Men ikke nok med det, så skulle posthuset også flyttes – fra hjertet af en bydel med 10.000 indbyggere til et marginalt villakvarter.

Og som prikken over i'et (eller var det bollen over å'et?) lukkede byrådet Nordgårdskolen – netop i bydelen med det største børnetal! Havde byen villet det godt for

Gellerup, havde den i stedet bygget en ekstra ny skole. Og minimum som et kompromis fastholdt Nordgårdskolen op til 6. klasse – for på lukningstidspunktet var der faktisk ved at være gode takter i de små klasser. Skolen måtte ikke få en chance.

'Helhedsplanen'

Det er i det lys, man skal se den "Helhedsplan" for Gellerup, som Brabrand Boligforening (BBF) sammen med byrådsflertallet i Århus længe har forsøgt at trække ned over hovedet på beboerne. Men som har mødt så stor modstand, at den nu hænger i en tynd tråd.

Kernepunkterne i den er udstykning til ejerlejligheder og nedrivning af gode boliger. Dermed er dens hovedmål ikke at gavne, men faktisk at fjerne 2/3 af området nuværende beboere. Åbnes der op for salg til ejerlejligheder, har BBF og 'det røde byrådsflertal' med et slag åbnet den ladeport, som boligforeningerne og oppositionen i Folketinget i årevis har kæmpet for at holde lukket.

Når nedrivninger af tre boligblokke (som har ført til den største modstand) er med i planen, skyldes det heller ikke saglige grunde ud fra beboerinteresser. Politisk set er årsagen kun, at det lige fra starten var et krav fra de borgerlige. I én eller anden form skulle der indgå nedrivninger – det var bare et generelt mantra, som man henholdt sig til. Teknisk set skyldes kravet noget så banalt et tidligere krav om en skrævej, som dog ikke længere er aktuelt.

Men mere strategisk ses der et bagvedliggende sigte om, at markeds kræfter og investor-interesser kommer til at erstatte beboer-demokratiet som styrende for områdets fremtidige udvikling.

Modstand

Som nævnt er planen løbet ind i vanskeligheder, da en underskriftindsamling har vist et stort flertal mod disse dele. Af de adspurgte har 93 % sagt nej, og selv med indregning af alle ikke-adspurgte (tomme lejligheder, ikke truffet hjemme) giver det stadig et solidt flertal på 66 % mod planen.

Spørgsmålet er så, om Løkkes nye plan kan bruges til at 'overrule' beboerdemokratiet? Det vil i så fald være en lidt underlig form for »inddragelse af nydanskere i beboerdemokratiet og i lokalpolitikken«, som det så smukt lyder på side 12!

HANS JØRGEN VAD

Mens verden skriger på vindmøller

VESTAS FYRER 3.000

I 2009 foretog VESTAS massive fyringsrunder i England, det satte gang i en stor solidaritetsbevægelse

Vindmøllekoncernen Vestas meddelte 26.10, at de vil fyre 3.000 arbejdere, heraf langt de fleste i Danmark. Fyringerne kommer, mens verden skriger på vindmøller, og mens en ny fyringsbølge er på vej i både den offentlige og den private sektor.

Vestas planlægger helt at lukke fire fabrikker i de såkaldte "udkants-områder", hvor arbejdsløsheden i forvejen rammer hårdt. Det koster 130 arbejdspladser i Skagen, 235 i Rudkøbing, 343 i Viborg og 430 i Nakskov.

Desuden vil de fyre 305 i Lem, Ringkøbing og Hammel samt 568 i Randers og Århus. Globalt skal der fyres yderligere 889. Vestas havde 30. september i alt 23.443 ansatte på verdensplan.

Fyringerne kommer oven i fyringerne sidste sommer, som kostede godt 1.100 Vestas-arbejdspladser i Danmark og 600 på Isle of Wight.

I november 2009, godt to uger før klimatopmødet i København, fyrede verdens største producent af vingemøller, LM Glasfiber i Lunderskov, endnu 700 oven i de 1.200, de allerede havde fyret i 2009.

Bare på de to virksomheder er der altså fyret over 6.000 arbejdere i vindmølle-industrien på mindre end to år.

Afvikling af vindmølleindustrien i Europa

Årsagen er, at hverken den danske eller ret mange andre europæiske regeringer investerer ret meget i vindmøller for tiden.

Det er vanvittigt, at mens verden skriger på vindmøller, så går tusindvis af arbejderes evne til at bygge dem til spilde – bare fordi regeringer og virksomheder sætter profit over menneskers behov.

Før den økonomiske krise for alvor slog igennem i 2008, kunne regeringsledere som Fogh og Merkel snakke sig varme om klimaet. Siden har de været tavse.

Hvis de var lige så hurtige til at investere i vindmøller som til at love bankerne milliarder, kunne vi både være på vej til at gøre noget seriøst ved klimatruslen og have sikret 10.000-vis af arbejdspladser.

100.000 klimajobs

Byggefagenes Samvirke i København har beregnet, at alene ved at renovere og efterisolere bygninger, kunne 25.000 arbejdsløse bygningsarbejdere få arbejde. Sparede varmeudgifter og udgifter til bl.a. arbejdsløshedsunderstøttelse ville gøre en sådan investering udgiftsneutral.

Hvis man lavede tilsvarende beregninger for investeringer i vedvarende energi (især vindmøller og solvarme) og i mere offentlig transport, ville man nemt kunne skabe over 100.000 nye arbejdspladser – og samtidig nedsætte CO2-udledningen betydeligt.

Fyringsbølge på vej

En uge tidligere kunne business.dk fortælle, at både offentlige og private arbejdsgivere varsler tusinder af nye fyringer.

I september er 2155 personer fordelt på 41 virksomheder truet af fyring, hvilket er 1315 flere end i august. Heraf er 910 inden for det offentlige, mens finanssektoren helt går fri af fyringer ...

Oveni i dette forventes 6-8.000 kommunalt ansatte at blive fyret som resultat af regeringens sparekrav.

Nationaliser Vestas – forsvar velfærd

Både i vindmølle-industrien og i det offentlige er fyringerne en følge af regeringens politik. Den vil ikke investere i vindmøller, og den skærer ned på bl.a. lærere, plejepersonale og kontorfolk.

Vi har rigtigt meget brug for begge dele. Det handler både om arbejdspladser og om at dække nogle vigtige behov.

Hvis vindmølle-industrien ikke synes, der er profit nok i at producere vindmøller i Danmark, så må vi kræve, at Vestas bliver nationaliseret, og at regeringen sikrer, at der bliver produceret vindmøller nok til at stoppe CO2-udledningen.

På samme måde må vi kræve, at den offentlige velfærd bliver udbygget i stedet for at blive indskrænket.

Men ingen af delene sker af sig selv.

3F: Regeringen hykler

Desværre ser det ikke ud til at 3F, som organiserer de fleste af de fyrede, har tænkt sig at gøre noget for at forsvare arbejdspladserne på Vestas.

Formanden for 3F's Industrigruppe, Mads Andersen, kan svinge sig op til at sige, at det er hykleri, når beskæftigelsesminister Inger Støjberg (V) lover støtte fra den såkaldte varslingspulje.

Det har han fuldstændig ret i, men det sikrer jo ikke arbejdspladserne.

Det mindste han kunne gøre var dog at kræve, at enten den nuværende eller en kommende S-SF-regering sikrede en udbygning af vindmølle-industrien.

Lær af Frankrig – og Vestas

Til gengæld er der udenlandske eksempler at lære af. Da Vestas sidste sommer fyrede 600 på Isle of Wight, besatte nogle af de ansatte fabrikken. Det satte gang i en stor offentlig debat om det vanvittige i at lukke en vindmøllefabrik.

Selv om kampen dengang blev tabt, fordi den britiske Labour-regering nægtede at nationalisere fabrikken, så var udfaldet ikke givet på forhånd. Og lige så vigtigt: Den bragte for første gang fagligt aktive sammen med miljø- og klimaaktivister i kamp for den samme sag.

På velfærdsområdet kan vi især lære af de franske strejker. De strejkende har opbakning fra et stort flertal af befolkningen til at slås videre for velfærd og arbejdspladser.

Uden organiseret modstand vinder vi hverken klimakampen eller kampen for velfærd og arbejdspladser.

JØRN ANDERSEN

Det mener vi:

GIV LØKKE DET SIDSTE SKUB!

VKO er i massive problemer. WikiLeaks afsløringer om Irak og skandalerne om overbetaling til privathospitalerne er i skrivende stund de mest synlige tegn på en regering, der har mistet opbakningen.

VKO's problemer er ikke bare dårlig medieomtale, men en dybereliggende utilfredshed, med de massive nedskæringer, den stigende arbejdsløshed, krigstræthed og manglende alternativer.

Lad falde hvad ikke kan stå

S og SF vil lade VKO falde, når de nu ikke kan stå selv, men kun for at tage deres plads og fortsætte den samme politik, med enkelte symbolske forbedringer. De vil fortsætte nedskæringer, som de allerede i dag gennemfører i de kommuner, hvor de har flertal, de vil fortsætte krigen i Afghanistan og de vil fortsætte den racistiske politik.

S og SF ønsker et ghetto-forlig, der ikke inkluderer DF og EL. Ikke for at få et indhold som DF ikke kunne støtte, størstedelen af S og SF's ghettoplan kunne være skrevet af Pia Kjærsgård, så det er rent symbolsk, at DF ikke må være med.

At Enhedslisten ikke må være med i forliget er derimod politisk bestemt, fordi de er de eneste, der peger på at problemerne ikke kan løses med mere straf og mere politi, heller ikke selv om man, som SF, kalder det lokalpoliti.

Et skrækszenarie

Hvis S og SF får magten vil mønstret gentage sig: borgerlige forlig med Venstre og Konservative, mens DF kan stå uden for og kritisere nedskæringerne og kræve mere hetz mod muslimer.

Enhedslistens folketingsmedlemmer vil så stå på den anden fløj med de bedste argumenter, som medierne sjældent vil viderebringe.

Derfor er der en enorm fare for, at dem der vinder på skuffelsen, når en ny regering ikke indfrier forventningerne, bliver Dansk Folkeparti, på samme måde som det republikanske højre i Tea Party-bevægelsen er dem, der vinder på skuffelsen over Obama.

Hvis vi skal undgå dette skrækszenarie skal vi rette blikket uden for folketinget. Det er protester som strejkerne i Frankrig, der kan sætte en anden dagsorden og skabe et alternativ til den borgerlige politik.

Det store spørgsmål er hvor initiativet skal komme fra. I Frankrig tog de faglige ledere initiativet efter massivt pres fra neden. I Danmark ser de faglige ledere til, mens nedskæringerne gennemføres.

Hvis de danske faglige ledere skal presse til at tage initiativer, kræver det organisering af de fagforeningsmedlemmer, der vil slås. Det er der mange der vil, hvis de tror på, at det nytter noget. Det er socialisters opgave at pege på, at det nytter. En opgave, det bliver væsentligt nemmere at løse, hvis strejkerne vinder i Frankrig.

Socialistisk Arbejderavis

Udgivet af Internationale Socialistisk Ungdom, Postboks 522, 1505 Kbh. V
Konto nr.: 1551-5780160
saa@socialister.dk
www.socialister.dk

Tryk: Trykcentralen
Ansv.: Jakob L. Krogh.
Red. afsluttet 1. november 2010

ISSN 1600-2687

I løbet af Dansk Folkepartis 15-årige historie er det lykkedes for Pia Kjærsgaard at fremstille DF som den lille mands – ja, hele folkets – stemme over for Elite-danmark. Men sandheden er stik modsat. DF har konsekvent støttet VK-regeringens omfordeling af penge fra bunden til toppen siden 2001. Samtidig har DF med sin racistiske og fremmedfjendske politik forgiftet tilværelsen for indvandrere og flygtninge.

DANSK FOLKEPARTI 15 ÅR

ET RACISTISK OG ASOCIALT PARTI

Der er to hovedgrunde til DF's højrepopulistiske succes. VK-regeringen har givet DF en indflydelse, som intet tilsvarende parti i Europa har opnået gennem så lang tid. Og Socialdemokraternes kapitulation overfor såvel nyliberalismen og en stram indvandringspolitik har givet plads til dem.

Dansk Folkeparti kan trods partiets navn ikke forstås som et særegent dansk fænomen, men må forstås inden for rammerne af en generel, europæisk udvikling gennem 20-30 år, hvor nyliberalismens projekt har været, og stadig er, at tilbagerulle efterkrigstidens reformer, og hvor den reformistiske arbejderbevægelse frem for modstand har søgt mod midten, og hermed har undergravet sin egen basis.

Næsten halvdelen af DF's stemmer kommer fra faglærte og ufaglærte arbejdere, mens det er ca. hver tredje socialdemokratisk stemme og kun omkring hver sjette stemme på Enhedslisten, der kommer fra samme gruppe.

Forsvar for demokratiet?

Dansk Folkeparti ynder at fremstille sig som forsvarere af vestlige værdier og vestligt demokrati, men deres demokratiopfattelse bryder reelt med demokratiske principper på væsentlige punkter. Principper som pluralisme og mindretalsbeskyttelse findes ikke i Dansk Folkepartis demokratiopfattelse. For dem er demokrati majoritetsvælde: De, der har flertallet, bestemmer.

Deres demokratiopfattelse giver dem mulighed for fint at kalde sig et demokratisk parti, samtidig med at de kan sige at der ikke skal være plads til Islamisk Trossamfund, som Pia Kjærsgaard gør i et læserbrev i Berlinske Tidende 27. oktober.

DF's forhold til et andet vigtigt demokratisk princip, ytringsfriheden, er et andet eksempel på, hvordan de bøjer de demokratiske principper. Når ambassadørerne fra en række muslimske lande ønsker en samtale med Anders Fogh Rasmussen om Muhammedtegningerne og tre andre krænkelser af islam, kalder DF dette ønske for et angreb på ytringsfriheden, mens de selv vil forbyde arabiske tv-kanaler som Al-Jazeera og Al Arabiya. Også danskere, der bruger deres ytringsfrihed til kritik af hæres udleveringer af fanger til tutor i Irak får at vide af Søren Espersen, at de må "stå frem som mandfolk". Og at det er problematisk, at der "... kastes smuds på hæren i en situation, hvor de danske soldater har utroligt svære arbejdsvilkår".

På den måde ligger der indbygget nogle meget autoritære og intolerante tendenser i DF's fortolkning af demokrati og ytringsfrihed.

Mere end fremmedhad

Fremmedhadet og den autoritære demokratiforståelse kan ikke alene forklare DF's opbakning. Det er reelt nok, at partiet gennem sin hetz mod islam henter stemmer, men rendyrkede racistiske lister får næsten ingen stemmer, når de opstiller til kommunalvalg.

At man ikke kan skabe politisk opbakning alene ved hetz mod muslimer kan man også se af Karen Jespersens skæbne. Hun har profileret sig mere og mere som kritiker af islam, bl.a. med udtalelserne om, at talsmanden for Muslimske Fællesråd, Zubair Butt Hussain, gik ind for stening af kvinder. Hendes vedvarende islam-kritik endte med at hun blev betegnet som en slags nørd, der havde

fået islam på hjernen. Og for udtalelserne om Zubair Butt har hun nu også fået en injurie-dom imod sig.

Partiets opbakning skyldes især, at det har haft succes med at fremstille sig som et socialt ansvarligt parti. Deres slogan op til kommunalvalget i november sidste år lød: *Der skal være råd til velfærd! Vi skal have verdens bedste offentlige sundhedsvæsen!*

Derudover er deres sociale profil blevet pudset af ved at kræve synlige symbolske indrømmelser, fx ældrechecken, til gengæld for at støtte til resten af VK-regeringens politik.

Højrepopulister

Dansk Folkepartis sociale profil er bluff. Glem ikke, at det var drømmen om nedskæringer i den offentlige sektor, der fik Kjærsgaard til at gå ind i politik. Som leder af Fremskridtspartiet sagde hun, at "*den offentlige sektor skal på en kraftig slankekur*".

Dansk Folkepartis praksis er i klar modstrid med partiets erklærede politik. Regeringen og Dansk Folkepartis skattereform er historisk skæv; bankdirektøren får knap 40.000 mere om måneden, mens folkepensionisten få 150 kr. og folkeskolelæreren 500 kr. mere om måneden. Og DF's synderegister er efter ni års VKO samarbejde alenlangt.

Dansk Folkepartis relativt store opbakning fra bl.a. faglærte og ufaglærte og deres reaktionære dagsorden har skabt forvirring i arbejderpartierne. Dels mener mange, at man kan stoppe Dansk Folkeparti ved mere eller mindre at overtage partiets islamhetz, kræve hårdere straffe osv. Taktikken har trukket venstrefløjen til højre og øget opbakningen til Pia Kjærsgaard.

Ikke nazister

Nogle af dem, der har fastholdt kritik af alle aspekter af DF, karakteriserer dem som et nazi-lignende parti med en respektabel facade. Men den fascistiske fare omkring Dansk Folkeparti ligger ikke i selve partiet, men i at partiets racisme står næsten uimodsagt, hvilket skaber gode betingelser for egentlige nazister.

Grunden til at DF ikke kan betagnes som et nazi-lignende parti er, at de ikke har nogen voldelige stormtropper, der går til angreb på politiske modstandere. Og at ledelsen i partiet siden stiftelsen har arbejdet ihærdigt på at lægge afstand til den ekstreme højrefløj og egentlige nazister, bl.a. gennem eksklusioner.

Svigtet

Det er partiets antielitære tilgang, der har fastholdt dets opbakning, da medlemmerne og vælgerne føler at de er blevet svigtet af overklassen og Socialdemokraterne. Spørger man partiets medlemmer, finder man udtalelser som denne: "*Det der arbejderparti, som vi havde i gamle dage, som hed Socialdemokraterne, det var jo alle slags, der var jo postbude, der var arbejdsmand og så videre. I dag er det bare akademikere.*"

Under højkonjunkturen i 50'erne og 60'erne, blev store dele af velfærdsstaten etableret, med støtte fra Socialdemokraterne og resten af arbejderbevægelsen. Men da den økonomiske krise slog igennem i 70'erne, vidste Socialdemokraterne ikke hvordan de både skulle opbygge velfærds-

sten og administrere kapitalismen i krise. Resultatet blev, at man i 1982 måtte opgive regeringsmagten til de borgerlige.

Da socialdemokratiet i 1993 igen fik magten, var det med et nyt politisk program, hvor man i stigende grad havde overtaget de borgerliges ideer om liberalisering af velfærdsstaten og om at underlægge sig markedskræfterne. Samtidig løsrev man partiet fra det hidtidige stærke bånd til fagbevægelsen, fx ved at opsigte det direkte samarbejde med LO.

Reelt afskrev man sig sin hidtidige basis i arbejderklassen for i stedet at appellere til middelklassen med en politik, der stort set ikke kunne skelnes fra de borgerliges, med forkortelse af dagpenge perioden fra 7 til 4 år, indgreb i efterlønnen og massive privatiseringer.

Mange arbejdere står derfor politisk rådvilde, og det har DF udnyttet. Men denne rådvildhed giver imidlertid også svaret på, hvordan DF's indflydelse kan bekæmpes, nemlig ved at der bliver opstillet et stærkt politisk alternativ, der i lyset af den økonomiske krise går til kamp for at forsvare velfærden og for at bekæmpe fyringer og lønnedskæringer. Det kræver, at aktivister, fagforeninger, arbejdere og medlemmer af venstrefløjenspartierne går sammen på gulvplan og formulerer et alternativ i form af solidariske løsninger. Men det kræver samtidig at de, der kæmper for de solidariske løsninger, ikke nøjes med at tale omfordeling, men også går direkte i kødet på muslimhetzen og den autoritære demokratiopfattelse. Og forklarer, hvordan det svækker kampen for solidariske løsninger.

HANS ERIK MADSEN OG MARTIN JOHANSEN

UDKANTS DANMARK

Det begyndte med et sygehus i Holstebro. Regeringen ville lukke sygehuset, og det tog borgerne i Vestjylland ualmindeligt ilde op. Her to år efter har utilfredsheden spredt sig til hele det svært definerbare område, man kalder udkantsdanmark.

Der er dannet et nyt parti, Fælleslisten, som har udkantsdanmark som selve sit grundlag. Venstres traditionelle bagland føler sig forsømt. Dansk Folkeparti fisker stemmer i smult vande, og hele opgøret fra provinsen kan påvirke mandaterne ved næste valg.

Virkeligheden er hård

Frustrationerne i Vestjylland er ægte. Trods nye motorveje, så bliver der længere til sygehuse, offentlige myndigheder og ikke mindst arbejdspladserne. Og det sker ikke kun i Vestjylland. Udkantsdanmark defineres tydeligst i de fattigste kommuner i Vestsjælland, på Lolland-Falster, Langeland, Bornholm og i Tønder.

I disse områder lever 6-8,5 pct. af børnene i fattigdom, hvilket er 2-3 gange så meget som de normale kommuner. Her er folk mere syge, mere arbejdsløse, lavere uddannet og generelt dårligere stillet.

Her er udsigten til et nyt job i trygge omgivelser en luksus. Og hver eneste gang en fabrik lukker ned, et postkontor lukker, en skole nedlægges, eller et sygehus forsvinder, gør det ekstra ondt. Så råbet om hjælp er meget forståeligt.

Spørgsmålet er så, om det er politikerne generelt, som er problemet, og om det kan løses ved at vælge nogle nye, som fx Fælleslisten?

Kapitalkoncentration

På mange måder begyndte udkantsdanmarks problemer allerede for 150 år siden, da industrialiseringen tog fart for alvor. Det magtmæssige fokus i Danmark flyttede til København, og de fattige fra landet tog i stigende grad arbejde i byernes eksplosive industriudvikling.

Udviklingen foregik sidenhen mindre drastisk i den første halvdel af 1900-tallet, hvor byerne og industrien voksede i et jævnt tempo. Først efter 2. verdenskrig tog udviklingen for alvor fart, da landbruget blev industrialiseret og urbaniseringen blev dominerende.

Nu var det ikke længere godsejerne og til dels bønderne, som bestemte, men bykonger og direktører, som svingede dirigentstokken.

I de seneste 2 årtier er der sket en yderligere afvandring fra landet til byerne, hvor ikke bare landsbyerne blev af-folket, men store regionale områder, fx Lolland-Falster, blev hægtet af udviklingen.

Den væsentligste faktor er blevet kaldt globaliseringen, hvor først de store multinationale virksomheder og sidenhen en masse mindre industri flyttede produktionen ud i verden, hvor arbejdskraft og omkostninger er markant lavere. Beslutninger om lukningen af fx de store værfter er ikke taget af politikere, men af direktører og aktionærer.

Den nuværende krise har skabt endnu en omgang, hvor virksomhederne har lukket afdelinger, fyret faglærte og ufaglærte og ikke mindst skåret ned på produktionen. Det rammer igen hårdest i de områder af Danmark, hvor en industri giver job og omsætning til et lokalsamfund.

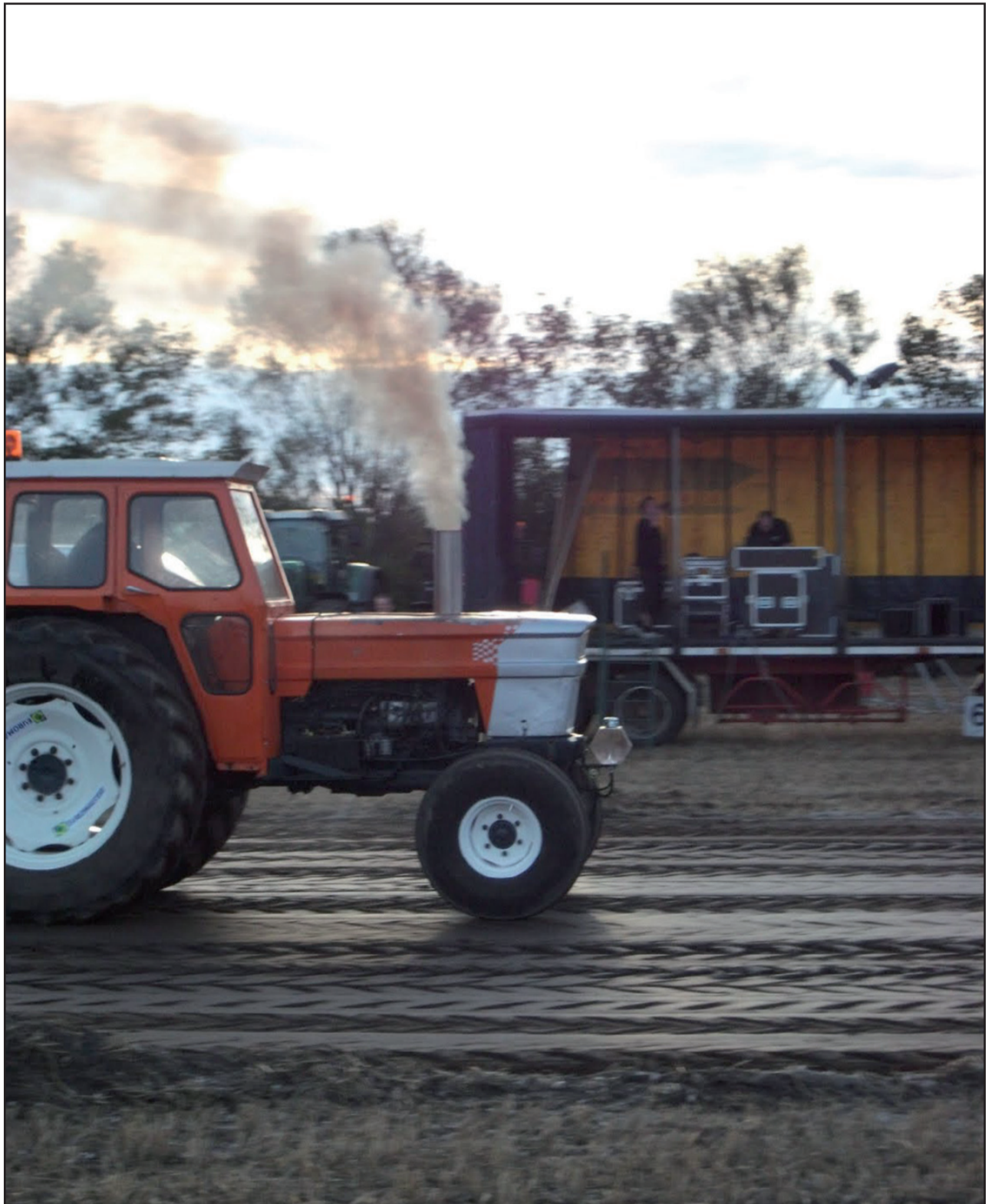
Et af de skræmmende eksempler er slagterierne, som er lukket i hobetal, fordi det bedre kan betale sig for svinebaronerne at køre de døde dyr til Tyskland, hvor polske og ukrainske slagteriarbejdere kan arbejde for 50 kr. i timen.

Groft sagt kan vi kalde det for kapitalismens centrifugalkraft, hvor alt koncentrerer og det overflødige smides bort. Igennem hele kapitalismens udvikling er koncentration af produktion og kapital i stadig større enheder en rød tråd.

Det er denne udvikling, som fremtvinger urbaniseringen og affolkningen af landet og hele regioner.

I Danmark snakker vi om udkantsområder, mens det på globalt plan handler om en kæmpe migration fra land til by og fra landarbejde til industriarbejde. Derfor vokser slumbyerne i udviklingslandene og derfor bliver store landområder mere og mere fattige.

På mange måder kan vi se selve kapitalismens væsen udfolde sig på den globale scene, hvor mere end 1 mil-

Traktortræf i udkantsdanmark

liard mennesker bor i slum i den 3. verdens millionbyer som Lagos (Nigeria), Cario (Egypten), Mexico City, Beijing, Manila osv.

Nyliberalisme og centralisering af det offentlige

Men kapitalismen er ikke bare en maskine, der kværner alt på sin vej. Den er også befolket af mennesker, som tager beslutninger. Hvor direktører og aktionærer er drevet af jagten på profit og rigdom til sig selv, så fungerer de folkevalgte politikere på en anden præmis.

På den ene side skal de vælges og på den anden side skal de levere til erhvervslivet. De danske politikere har gennem de sidste 25 år leveret nyliberale løsninger til gavn for kapitalens koncentration og urbanisering.

De har gennemført en stærk centralisering af det offentlige sygehusvæsen og skolesystem, hvor massevis af skoler og lokale sygehuse er lukket. Politikerne har lukket de lokale posthuse. De har afskaffet lukkeloven og givet lov til en stærk koncentration af butikshandel til store centre og kæder som fx Dansk Supermarked.

Politikernes beslutninger fjerner de lokale muligheder for at små samfund kan fungere og de er med til at nedlægge titusinder af offentlige arbejdspladser i lokalsamfundet. Det sker for at "effektivisere" og spare. Så selvfølgelig gør det noget, hvad politikerne beslutter.

Som en ekstra smertefuld dimension er der det store demokratitab, som opleves lokalt. Med kommunalreformen og regeringens centralisering er der blevet meget langt for store dele af udkantsdanmark til der, hvor beslutningerne tages. Politikerne kan gemme sig langt væk fra den ubehagelige lokale virkelighed, og håbe på, at de får ros af direktøren og landspolitikerne i stedet.

Så selvfølgelig er der brug for oprør fra alle kanter i Danmark mod kapital og politikere. Ikke tilbage til gadekæret, men frem mod solidarisk velfærd for alle.

RIG OG RASK ELLER FATTIG OG SYG

Der vil altid være forskelle i sundhed – dvs. at enkelte personer, og i nogle tilfælde også grupper, er mere udsat for sygdom end andre. Det kan f.eks. skyldes genetiske mønstre i forskellige befolkningsgrupper, alders- og kønsforskelle eller tilfældige variationer i sygdomsmønstre. Men selv om det i sagens natur kun er kvinder der dør i barselsseng, er det ingen naturlig, at risikoen for at dø i barselsseng er 1 til 4100 for kvinder i den industrialiserede del af verden, mens den for kvinder i de afrikanske lande syd for Sahara er 1 til 13. Den enorme forskel skyldes hverken genetiske eller kulturelle forskelle – det skyldes først og fremmest en enorm forskel i levestandard, samt ringe adgang til sundhedsydelse for befolkningen i fattige lande.

Når forskellene i sundhed således bliver systematiske, socialt betingede (og dermed også undgåelige), og uretfærdige, er der tale om social ulighed i sundhed, og denne ulighed er en af de største trusler mod befolkningssundheden på verdensplan. Problemet er selvsagt åbenlyst hvis vi sammenligner de fattigste lande med den rige del af verden. Men også indenfor de rigeste, industrialiserede lande ses der udbredt social ulighed i sundhed.

I flere større danske folkesundhedsundersøgelser, oplever de socialt bedst stillede i gennemsnit 10 raske leveår mere end de socialt dårligst stillede. Og blandt personer der får en blodprop i hjertet, er dødeligheden højere blandt dem med lav socioøkonomisk status, og de modtager i gennemsnit færre ikke-akutte behandlinger, og opstarter sjældnere med evidensbaseret medicinsk behandling end dem med høj socioøkonomisk status.

Også indenfor andre sundhedsmål, som dødelighed, sundhedsvaner og sygdomsbyrde ses tydelig social ulighed. Og selv om den er mest tydelig, når de dårligst stillede grupper sammenlignes med de bedst stillede, så er uligheden gennemgående og gradvis igennem hele den sociale rangstige. Dette kaldes den sociale gradient i sundhed.

Den sociale gradient i sundhed er grundigt beskrevet, bl.a. i et studie af sundhedstilstanden blandt det britiske embedsværk – Whitehall-studierne. Her viste det sig, at de embedsmænd der var ansat i de laveste funktionærstillinger havde væsentligt højere dødelighed og sygelighed end topledere i organisationen – og det, selv om de la-

vest placerede tilhører den relativt velbjegete del af den britiske middelklasse.

De tidligere omtalte resultater fra Whitehall-studierne er med til at belyse, at social ulighed i sundhed ikke kun handler om forskelle i materielle vilkår, men i høj grad også beror på komplekse, psykosociale forhold. Dette kan f.eks. være oplevelsen af at have indflydelse på og kontrol over egne arbejdsforhold, samt adgang til ressourcer som uddannelse, viden, indflydelse og sociale netværk – med andre ord de vilkår man vokser op, lever og arbejder under igennem et helt livsforløb.

Men også adgangen til sundhedsydelse spiller en vigtig rolle. Dette handler både om den konkrete adgang til diagnostik, behandling, pleje og medicin. Men også om det udbytte man får af behandling, forebyggelse og information.

I Danmark har den borgerlige regering igennem en årrække ført en målrettet og offensiv politik for at øge markedsorienteringen indenfor sundhedsvæsenet, bl.a. gennem det udvidede frie sygehusvalg, og indførslen af arbejdsgivernes fradragsberettigelse for private sygeforsikringer, samtidig med at det tilbageværende og afpillede offentlige sundhedsvæsen udsættes for frontalangreb, med fyringer i hundredtals og stadige nedskæringer. Formålet har været at åbne en ladeport for det private erhvervsliv indenfor sundhedsområdet.

Den enorme og gennemgribende sociale ulighed i sundhed skyldes grundlæggende set nogle samfundsstrukturer, der er bygget op omkring udbytning, hierarki og fremmedgørelse, og dette gør os generelt sygere. Den britiske sociolog Richard Wilkinson har igennem en årrække undersøgt sammenhængen mellem graden af ulighed indenfor industrialiserede lande – og hvordan sundhedstilstanden ser ud i den pågældende befolkning, og der er en tydelig tendens til at befolkningen er sygere i lande hvor der er stor ulighed mellem de fattigste og de rigeste. Dette styrker dermed argumentet om, at usunde og uretfærdige samfundsstrukturer giver dårligere befolkningssundhed.

IDA H. JAKOBSEN

KØNSKVOTER ER KØNSDISKRIMI- NERENDE

Læserbrev af Sonja Lange

I DR's dramaserie 'Borgen' søn. d. 24. oktober var temaet for afsnittet kønskvoter i de danske bestyrelser. Men dramaet gik imidlertid ikke på det politiske spørgsmål, men derimod på intriger på Christiansborg og hårde forhandlinger med erhvervslivets top.

Det interessante (og skræmmende) er dog, at spørgsmålet om indførelsen af kønskvoter var en selvfølgelighed for alle i den fiktive regering, der generelt i serien opfattes som en regering, der handler "politisk korrekt". Men hvornår har det sidst været politisk korrekt at opdele folk på baggrund af køn? Også i virkelighedens verden opfattes spørgsmålet om kønskvoter af mange som et kvindekampsspørgsmål. Dette er imidlertid helt forkert – og direkte skadeligt for kvindekampen og kampen for ligestilling generelt.

De danske bestyrelsesposter og andre ledelsesstillinger er i højere grad besat af mænd end kvinder – på trods af det faktum, at kvinder overhaler mænd på de længere videregående uddannelser. Det er udtryk for en skævvridning et eller andet sted. Men kønskvoter kan kun skade kvindernes kamp for ligestilling, hvis man ser det som et kønspolitisk spørgsmål.

Hvis man forestiller sig scenariet, hvor kønskvoter er indført for de danske bestyrelser – hvad vil der så ske i den situation, hvor en post skal besættes og det skal være en kvinde, der skal have jobbet? Ikke alene vil det give en ualmindelig diskriminerende jobannonce, der vil også stilles stort spørgsmål ved den ansattes kompetencer – var der en mand, der i virkeligheden var bedre til den post? Blev hun ansat fordi hun var kvinde?

Det kan aldrig føre noget godt med sig at definere folk ud fra køn, ligesom der også er en grund til man ikke søger specifikt efter en person til en bestyrelsespost, der har lys hud, store bryster, mørkt hår, eller hvad man nu kunne finde på.

Når det er sagt, så kunne man nok godt finde grunde til, at det er sværere for kvinder at få en toppost end det er for mænd. Det kan være fordi spørgsmålet om køn er så definerende i børns barndom – piger og drenge bliver opdraget forskelligt og der bliver ofte stillet anderledes krav til piger, end der gør til drenge. Det kan også være fordi reglerne for barsel ikke er ligestillet på kønnene, og det stadig ses som kvindens job at passe børn og hus. Men lad os finde årsagen til skævvridningen i stedet for at lave diskriminerende love, der kun gør kvinderne en bjørnetjeneste.

Endelig er det afgørende i kvindekampen ikke antallet af kvinder i bestyrelse, men den diskrimination der rammer flertallet af kvinder, der ikke sidder i bestyrelser, mangel på ligeløn, for meget arbejdet i hjemmet med børn osv.

KRIGSMAGERNE MÅ TABE, HVIS FREDEN SKAL HAVE EN CHANCE

En ny stor interviewundersøgelse dokumenterede det som mange uafhængige Afghanistan-kendere længe har sagt:

Afghanerne er trætte af voksende arbejdsløshed, fattigdom, bomber, natlige raids, fængslinger, tortur og ydmygelser. Afghanerne vil have de fremmede tropper ud.

Det er holdningen hos 90-95 % af befolkningen, uanset hvilket samfundslag eller etnisk gruppe de kommer fra. De sidste 5-10% har profiteret af krigen, lovløsheden og korruptionen, så de ønsker fortsat USA og NATOs tilstedeværelse.

Modstanden mod besættelsesmagten vokser. Den betyder, at USA og NATO er ved at tabe krigen. Derfor har de opgivet at kontrollere landområderne, hvor 80% af afghanerne bor. I stedet samler de styrkerne i de største byer.

Karzai, den mand som USA indsatte som præsident og stadig beskytter, kritiserer åbent bombningerne af civile og andre overgreb. Han inviterer til forhandling med Taliban og andre oprørere, samtidig med at amerikanske specialstyrker myrder deres ledere i hobetal.

Alligevel taler Lene Espersen, Gitte Lillelund Bech og Lars Løkke om, hvor godt det går i Afghanistan. Ja, selv NATO's generalsekretær, Anders Fogh Rasmussen fastholder, at nu er det lige før Taliban er knækket. Enten aner de ikke hvad de snakker om – eller også lyver de. Det sidste er nok mest sandsynligt.

Sandsynligvis vil USA og NATO snart miste kontrollen med byerne. For planen om at uddanne afghansk politik og militær til at overtage kontrollen og sikre Karzais regime, er heller ingen succes. Så vil USA og NATO erklære "arbejdet gjort færdigt", ligesom det for nylig skete i Irak. Derefter vil USA og NATO krybe ind i de 48 permanente baser, som de har tilladelse til at beholde for evigt. Med relativt få soldater vil USA og NATO så have kontrol med, men ikke ansvar for Afghanistan. De vil bedre kunne kontrollere regionens

Ifølge Fogh, Løkke og Espersen, er man lige ved at knække nakken på Taliban – men virkeligheden er en helt anden

øvrigt stormagter: Kina, Indien, Pakistan, Rusland og Iran. De vil kunne kontrollere olieledningen, som nu er bygget gennem Afghanistan, og de vil kunne udnytte de nyfundne råstoffer og mineraler i Afghanistan.

Debatten om Afghanistan foregår ofte på den falske præmis om den gode krig og om at gøre arbejdet færdigt.

Hvis der nogen sinde har været noget om snakken om den gode krig, så er der intet tilbage. Der er intet tilbage af det mange afghanere håbede på, som mange danskere troede på og som mange danske soldater har troet, de kæmpede og døde for.

Derfor er det meningsløst at tale om at gøre et arbejde færdigt, som aldrig skulle have været påbegyndt. Det betyder reelt at forlænge krigen så lang tid, som det tager besættelsesmagterne at organisere tilbagetrækningen uden at tabe ansigt.

Det lykkedes i Irak. Hvis det lykkes i Afghanistan, så vil USA og NATO gøre det igen. Vi vil blive fyldt med løgne om nye terrorister, som truer os. Og militær magtanvendelse vil fortsat være den normale globale omgangsform.

Der er mange fordele ved sætte en kæp i hjulet på supermagten USA og militæralliancen, NATO, så de tvinges til at trække deres soldater hjem.

Den afghanske befolkning vil slippe for bomber, natlige raids mv. – færre vil dø.

Udenlandske soldater kan beholde liv og førlighed

Muligheden for fred og forsoning i Afghanistan vil blive meget større.

Svækkede supermagter og militære alliancer giver plads for civile og demokratiske kræfter.

De enorme forsvarsbudgetter kan bruges på ulandsbi-stand, velfærd og klimajobs.

Vi har meget at vinde. Men USA og NATO har meget at miste. Den dybe økonomiske krise betyder en voldsom konkurrence mellem virksomhederne. De får militær overlevelseshjælp fra deres hjemlande. Så krisen og krigen er to sider af samme system.

Magthaverne forsøger at få arbejderne til at betale for, at de kan overleve krisen. Det gælder i USA, Danmark og Afghanistan. De er kun et lille mindretal. Vi er et stort flertal, som ønsker global retfærdighed.

LENE JUNKER

Interview med Nagieb Khaja

Socialistisk Arbejderavis har talt med den dansk-afghanske freelancejournalist Nagieb Khaja. Han har for nyligt været i Afghanistan som led i et projekt om civic journalism for Danmarks Radio, der indebærer en gruppe lokale landsbyboere i Helmand-provinsen, som udstyret med mobile videokameraer, kan fortælle om deres hverdag. Han tegner her et billede af medierne og situationen i Afghanistan.

Medierne

"80 procent af den afghanske befolkning bor i landsbyerne og vi vil give dem en stemme. Hele konceptet er at være dér, hvor tingene foregår" lyder det fra Nagieb. De danske og vestlige medier har hidtil primært brugt hovedstaden Kabul, som base og opereret i sikre områder, ofte med militæropbakning i ryggen og anvendt metoden Embedded Journalism. "I det billede der er blevet givet af medierne, har det været mere reglen end undtagelsen, at det har været misvisende," udtaler Khaja og fortsætter: "Både Irak- og Afghanistan-krigen har været et nederlag for journalistikken. Vi har givet et misvisende billede." WikiLeaks er en af de få undtagelser i mediebildet.

WikiLeaks nyeste afsløringer af bl.a. danske troppers udlevering af tilfangetagne oprørere til irakiske tropper er efter Nagieb Khajas mening ikke langt fra, hvad man kunne forestille sig ske i Afghanistan. Den irakiske og afghanske

efterretningstjeneste og voldsmagt ligner hinanden og er præget af at være meget voldelige. I forhold til WikiLeaks arbejde mener Khaja dog, de drager nogle konklusioner i forhold til Afghanistan, som ikke er dokumenteret. Feks. at Irak i langt højere grad skulle være et blodbad. "Afghanistan er ikke et register-samfund som Irak, og mange ting bliver der slet ikke holdt styr på," siger han som begrundelse for, at Afghanistan kan være lige så blodigt som Irak.

Situationen i Afghanistan nu

Ifølge Nagieb Khaja er situationen i Afghanistan den, at man opererer med 2 verdener. Den ene verden er de sikre byer i det sydlige og nordlige Afghanistan, for eliten og med forholdsvis vækst, men med en økonomi fuldstændig afhængig af udenlandsk investering og tilskud. Den anden verden, den langt de fleste afghanere lever i, er et stagneret samfund uden infrastruktur, elektricitet, rent drikkevand og frem for alt sikkerhed. "Alle de ting der skal til for udvikling er mange steder besværliggjorte eller umulige at gennemføre."

Ifølge Nagieb har oprørsgupper mange steder grebet til våben og kontrollerer nu reelt hele landsbyer. "De her mennesker har ikke tillid til hverken den afghanske regering eller internationale organisationer – enten er de ikke interesserede eller også plyndrer de projekterne – nogle steder er det simpelthen blevet for sent at yde en

genopbygning."

Er der overhovedet en løsning?

Billedet, Nagieb Khaja tegner af Afghanistan, ser unægteligt håbløst ud. Man har fra Karzai-regeringens og de udenlandske styrkers side gennem den senere tid haft en dialog i gang med den langtfra homogene oprørsbevægelse. Forhandlinger med Taliban er han dog mere i tvivl om: "Det kan godt være, der er forhandlinger om forhandlinger," siger Nagieb og fortsætter: "Oprørerne og Taliban ved jo også godt, at det er dem der har teten, og at der er udsigt til at de kan vinde."

Til spørgsmålet om hvad der vil ske hvis NATO og ISAF-styrken trækker sig ud, forestiller Nagieb Khaja sig, at tingene måske vil komme til at ligne situationen i pre-Taliban tiden. "Det vil være Taliban og deres nye allierede som får overtaget, men det kommer også an på hvordan man trækker sig tilbage – og det handler om økonomi, dvs. om en tilstedeværelse er en god investering. Det bedste for alle parter og en oplagt løsning på konflikten er fredsforhandlinger. Det gik desværre først op for Nato og Karzai, at det var den eneste realistiske løsning på konflikten på et tidspunkt, hvor muligheden var forpasset. Nu er det ikke sikkert, at Taliban og deres allierede vil gå med til forhandlinger, fordi de står så stærkt," afslutter Nagieb Khaja.

PETER SCHJERNING

S+SF økonomiske løfter

– unfair for arbejderklassen

Ude på de danske arbejdspladser og iblandt de mange arbejdsløse er der utryghed og frustration. Bliver vi fyret, fortsætter krisen og bliver der nye jobs? Den borgerlige regering har med al tydelighed vist at den hverken garanterer mod fyringer eller hjælper de arbejdsløse. Tværtimod så overlades alt til markedets rå brutalitet og de arbejdsløse plages af meningsløs kontrol uden udsigt til job. Derfor ønsker rigtig mange et regeringsskifte, fordi håbet om bedre tider ikke er opgivet. Og mange ønsker at tro på S+SFs løfter om socialt indstillede løsninger.

Spørgsmålet er så om S+SF vil indfri forventningerne. Rent retorisk lægger S+SF altid vægt på beskyttelse af velfærden og skabelsen af arbejdspladser. Men grundlæggende set vil de ikke fravige den nyliberale økonomiske politik.

For det første er S+SF med i alle store flerårige forlig om alt fra forsvar, klima og uddannelse og til erhvervspolitikken. Disse forlig vil være en del år fremover og i praksis være den primære ramme for Folketingets politik. Disse forlig indebærer blandt andet en fortsat svækkelse af de faglige

uddannelser, flere forurenende motorveje osv.

For det andet er S+SFs grundlæggende udgangspunkt for økonomien at den skal styres af markedet og at erhvervslivet skal støttes, ikke tæmmes. Det betyder fx at lønmodtagerne ikke skal forvente en hjælpende hånd ved de næste overenskomstforhandlinger, tværtimod vil en ny regering ikke tøve med at gribe ind til arbejdsgivernes fordel. Det har vi set tidligere socialdemokratiske regeringer gøre, og det vil de gøre igen.

For det tredje skal vi ikke lade os nare, når S+SF snakker om vækst og offentlige investeringer, så mener de ikke at det offentlige skal vokse og producere mere. Nej det er det private erhvervsliv som skal vokse. Fx betyder en fremrykkelse af offentlige investeringer i skoler og ældreboliger, at kommunerne skal have lov til at betale penge til det private erhvervsliv som skal bygge og nogen steder drive institutionerne. Det hjælper på vores velfærdydelse, men det rykker intet ved at det er markedet som styrer.

For det fjerde er det vigtigste element i S+SF plan at arbejderne skal yde mere, de såkaldte 12 minutter om dagen.

Der er lagt op til trepartsforhandlinger, hvor en ny regering vil presse fagbevægelsens top til at acceptere mere arbejde fra deres medlemmer. Og de vil sikre sig at toppen vil holde igen på protesterne. Dette er et sprængfarligt punkt, fordi de fleste lønmodtagere ikke vil arbejde mere og en stor del af de lokale fagforeningsfolk ikke støtter tanken.

For det femte er løfterne til de arbejdsløse meget kryptiske. På den ene side lover de at skaffe flere i arbejde. Men uden at igangsætte omfattende offentlige projekter i form af fx infrastruktur til vejbaner, klimabyggerier af huse og vindmøller eller seriøs opnormering af personalet i velfærdssektoren er det varm luft de sælger. Og de arbejdsløse skal ikke forvente at perioden for understøttelse igen sættes op fra 2 til 4 år. Måske kan vi håbe på at den mest hjernedøde kontrol og aktivering forsvinder.

Det vi i bedste fald kan håbe på fra en ny regering er en fortsættelse af den nyliberale politik minus 10 %. Det er selvfølgelig bedre end at fortsætte som nu, men når krisen fortsætter og markedet fyrer, så er der brug for meget mere.

JAKOB NERUP

De unge bliver syndebuk

Regeringen kalder det for genopretning, når de endnu engang skærer ned på ungdomsuddannelserne. Der skal ifølge regeringens såkaldte genopretningsplan de næste 4 år skæres 2 % hvert år af de såkaldte taxameterbevillinger til uddannelsesinstitutionerne. Det er en del af regeringens såkaldte genopretningsplan.

Regeringen har som erklæret målsætning, at mindst 95 % af en ungdomsårgang skal gennemføre en erhvervsuddannelse. Men virkeligheden viser, at det går den forkerte vej. Stadigt flere unge får aldrig afsluttet en uddannelse. Det nærmer sig, at hver fjerde ikke får en uddannelse.

Regeringen bruger flotte ord og pæne målsætninger, men virkeligheden er en anden. Der mangler praktikpladser, i juli måned stod 8.559 erhvervslever ifølge LO uden praktikpladser, samtidigt med at der skæres i tilskuddene til skolepraktik.

Erhvervsskolerne er nedslidte gennem års nedskæringer og besparelser. Mange af de elever, der starter på en erhvervsskole, får aldrig den støtte og de muligheder, der skal til, for at de kan gennemføre en uddannelse. Resultater er, at mange elever dropper ud undervejs og ender blandt dem, der aldrig får sig en uddannelse. Grundet alle nedskæringerne er erhvervsskolerne ikke mindst blevet dårlige til at hjælpe unge med problemer. Det er i dag kun knap halvdelen af alle elever, der i dag gennemfører den erhvervsuddannelse, de starter på.

Regeringens egne prognoser siger, at med aldersfordelingen i samfundet bliver det i en stigende grad nødvendigt med flere unge, der får en kvalificeret uddannelse. Men den førte økonomiske politik viser altså et andet billede, når man de næste 4 år vil spare over 2 milliarder på uddannelsesinstitutionerne.

Bliver det så bedre med en ny regering af Socialdemokraterne og SF? I de to partiers fælles finanslovsudspil for 2011 skitserer de problemerne, men lover sådan set kun flere penge til sikring af praktikpladser gennem en ny udligningsordning finansieret af virksomhederne. De to partier lægger også op til en forbedring af taxameterbevillingerne til skoler i udkantsdanmark, men taler ikke

De unge tar ansvar. Alligevel er de en af de grupper der bliver sorteper

om et generelt løft til erhvervsskolerne.

Der er ingen tvivl om, at en ny regering vil være mere venligt stemt overfor ungdomsuddannelserne. Men en ny regering skal også presses for at sikre ordentlige praktikpladser til alle og til at forbedre økonomien for erhvervsskolerne. Taxameterprincippet, som Socialdemokraterne og SF ikke vil bryde med, har nogle voldsomme ulemper, idet det tvinger skolerne til at tænke i kvantitet frem for kvalitet. Det er også en af årsagerne til, at mange unge

oplever en håbløs vej gennem uddannelsessystemet.

Uanset hvilken regering, der sidder efter næste valg, er der fortsat brug for, at elever, lærere og fagbevægelse presser på, for at der skaffes praktikpladser til alle og til et løft til de nedslidte erhvervsskoler.

PETER IVERSEN

VKO 9 år

Nu er det nok

Efter 9 lange år med VKO's krige, racisme og asociale politik håber mange på at en ny regering med S og SF i spidsen vil forbedre tingene og gøre op med de værste resultater af VKO's politik.

Men er S-SF virkelig et reelt alternativ til VKO? Hvis man fx ser på de voldsomme nedskæringer i kommunerne lige nu får man måske en forsmag på S og SF i regering. For i mange kommuner er det nemlig dem der svinger sparekniven, og der er også rødt flertal i Kommunernes Landsforening – uden at S-SF af den grund prøver at spænde ben for de mange besparelser VKO dikterer.

Artikler på denne side handler om hvorvidt S-SF vil være et reelt alternativ til VKO på 4 områder: skattepolitik, retspolitik, uddannelse og økonomi.

Det er ikke, fordi det er ligeegyldigt hvilken regering vi har. Vi vil trods alt være bedre stillet med en S-SF regering end med VKO. Både fordi S-SF's politik ikke er lige så sort som VKO's politik. Men endnu mere

vil det være en fordel for en velfærdsbevægelse. S og SF kan ikke i samme grad som VKO afskrive krav rejst fra arbejderklassen uden at det får konsekvenser – og hvis de gør, vil det nok radikaliserer en forhåbentlig kommende velfærdsbevægelse.

Markante forandringer til det bedre opstår ikke bare fordi man sætter sit kryds til venstre for midten.

S og SF har accepteret systemets og de borgerliges præmisser. I en ny regering vil S-SF's rolle ligesom VKO's rolle blive at sørge for at dansk kapitalisme får gode betingelser.

Hvis der skal brydes rigtigt med den nyliberale, asociale politik, har vi brug for store bevægelser fra neden der gør op med systemets logik og kæmper for forbedringer.

S-SF og skatten:

Intet opgør med VKO's omfordeling til de rige

S-SF's skattepolitik er nok mest kendt for den såkaldte millionær-skat. Den skal skam hilses velkommen, men i det samlede billede er det en rent kosmetisk forbedring.

Millionærskatten beskatter indkomster over 1 mio. kr. med 5 pct. Men efter S-SF's egne beregninger giver den kun 1,2 milliarder kr., da der kun er omkring 20.000, der tjener over en million. Den samlede skatteindtægt er over 800 mia. kr.

Der er ellers masser af muligheder for skatteomlægninger, som ville gavne de svageste stillede. Gennem de seneste 15 år er formueskatten afskaffet, mellem-skatten afskaffet, topskatten lettet osv.

S-SF's skatteudspil vil ikke røre disse skattelettelser, som kommer de mest velstillede til gode.

Formueskat og selskabsskat

Mest bemærkelsesværdigt er det måske, at S-SF's "Fair løsning" ikke vil genindføre formueskatten, selv om både S og SF foreslog det i 2009.

Det fik støtte fra 60 pct. af befolkningen, hvis pengene gik til offentlige serviceforbedringer.

Formuefordelingen er langt mere ulige end indkomstfordelingen: De rigeste 10 pct. af befolkningen ejer omkring 80 pct. af al formue.

Så her kunne hentes masser af penge, hvis man satte skatteprocenten på fx 10 pct. i stedet for den latterlige ca. 1 pct., den var, inden den blev afskaffet fra 1997 – af en S-R-regering.

Gennem de seneste 25 år er selskabsskatten sænket med over 20 pct. Sammen med lukning af fradrags-huller, ville der her være masser af milliarder at hente.

Højere indkomstskat for indtægter over 4-500.000 kunne ligeledes give pæne skatteindtægter.

Ikke pille ved de rige

Når S-SF ikke vil røre skatten for de mest velstillede (bortset fra den lille millionærskat), så betyder det, at de i stedet vil tvinge os til at arbejde længere. Og at SF nu tilslutter sig det "Velfærdsforlig" fra 2006, der forhøjer pensionsalderen med 2 år. Lige netop det millioner af franske arbejdere nu strejker imod.

JØRN ANDERSEN

VKO=S+SF... eller?

"Læser man S og SF ghettoplan og regeringens ghettoplan uden at kende afsenderen, skulle man tro, at de var forbyttet". Således sagde politisk kommentator ved TV2 og tidligere formand for Det Konservative Folkeparti, Hans Engell på et møde i Silkeborg d. 29. oktober.

Han hæftede sig især ved S og SFs enorme fokusering på lov og orden.

Og netop S og SFs markante ændring i synet på, hvordan man løser fattigdomsproblemer og andre sociale problemer er dybt bekymrende for venstrefløj.

Med deres ghetto-plan er Helle Thorning og Villy Søvndal i den grad med til at stigmatisere de mennesker, som bor i Mjølnerparken, Vollsrose, Gjellerup eller en af de andre såkaldte ghettoer.

Socialdemokraternes og SFs nye ghettopolitik består af 3 faser:

1. En fast hånd skal skabe tryghed i ghettoområderne. Nu!

2. Beboersammensætningen skal ændres
3. Investeringer i boliger og i mennesker
Første – og vigtigste punkt, er at en fast hånd skal nedbringe utrygheden.

Hovedpunkterne i denne del af forslaget er:

- 200 nye ghettobetjente skal konsekvent være til stede i ghettoerne
- Hurtige domme for unge i retssystemet
- Sociale sanktioner for unge kriminelle på en kriminel løbebane
- Resocialisering af unge i fængslerne
- Lettere at smide lejere ud
- Vold imod personalegrupper skal straffes hårdere
- Flere vidner og mere overvågning
- Politiet skal kunne give en straks- straf til unge lovovertrædere
- Problembørn under 13 år må ikke færdes udenfor hjemmet uledsaget efter kl. 22:00
- Zoneforbud skal forhindre udefrakommende kriminalitet

Forslagene er et eklatant brud på især SFs normale retspolitik.

Og selv på den yderste højrefløj vækker deres nye politik opsigt. Allerede for et år siden, da SF fremlagde deres bud på, hvordan bandekonflikten i København skulle løses, udtalte DFs "bank og pisk"-ordfører, Peter Skaarup:

"Det er lidt mærkeligt, når man hører Villy Søvndal sige mange af de ting, som jeg ellers selv har gået og sagt i diskussioner med Anne Baastrup (SF's tidligere retsordfører, red.) gennem alle årene. For eksempel, at jeg tror på, at straf virker – uanset, hvad forskerne går og siger. Dét blev jeg jo ellers skarpt kritiseret af SF for at udtale."

For en gang skyld rammer Peter Skaarup hovedet på sømmet. SF har – i deres ynkelige bestræbelser på at gøre sig regeringsduelig – kastet sig ud i en skinger "lov- og orden-politik".

Det har aldrig været – og bliver aldrig – socialistisk politik at løse sociale problemer med politi og straf.

Problemet i de såkaldte ghettoer er ikke en forkert beboersammensætning med alt for mange muslimer. Problemet er at de er arbejdsløse, er på statshjælp, så fattigdom holder dem i isolation og frustration, og i det hele taget fuldstændig marginaliserede i forhold til det danske samfund.

S og SFs ghettoplan svarer til, at man i slutningen af 1800-tallet skulle sende de fattige landproletarer, som kom fra landet ind til byerne for at arbejde, tilbage til landet pga. fattigdom.

Heldigvis har Enhedslisten været rimelig klar i spytet i deres kritik af ghettoplanen.

"Det er mere af den forkerte medicin," mener Line Barfod.

"VKO har i de sidste ni år strammet straffe, truet udsatte familier med at tage deres penge og indført unge- og forældrepålæg, men det har ikke hjulpet. Selvfølgelig får vi fattigdomsghettoer, når kommunerne kun kan anvise byens mest udsatte borgere til geografisk afgrænsede områder"

Det helt store problem med SFs nye retspolitik er at det er knæfald for den socialdemokratiske og borgerlige opfattelse af at sociale konflikter løses med politi.

SF har droppet opfattelsen af at det er kapitalismen der skaber fattigdom og kriminalitet, og at politiet er magthavernes redskab til at holde modstand mod undertrykkelse og frustration nede.

Og det er egentlig det mest triste i SFs nye retspolitik.

POUL ERIK KRISTENSEN

Tvangsaktivering af syge er forkasteligt

En ny rapport fra Rigsrevisionen slår det offentlige bidrag til privat aktivering af syge. De kan ikke dokumentere en eneste positiv effekt af aktiveringen.

Antallet af aktiverede, der tilhører matchgruppe 2 og 3 og er regnet som ikke-arbejdsmarkedsparete, er steget med 8.000 inden for det seneste år og udgjorde i august 2010 80.000 af de i alt 117.000 kontanthjælpsmodtagere. Dette til trods for at det offentlige gav 1,6 milliarder kroner i gruppen til aktivering i 2006, 2,2 milliarder kroner i 2007, 3,3 milliarder kroner i 2008 og 2,3 milliarder kroner i 2009.

Vi snakker om 9,4 milliarder kroner, der kunne være brugt til den form for hjælp, de syge aktiverede reelt har behov for. Rigsrevisionen går så langt som til at konkludere, at aktiveringen ligefrem har haft en negativ effekt for den enkelte syge. Udover det svimlende beløb, der bliver spildt fra det offentlige i krisetider, hvor pengene åbenbart kunne have været brugt langt mere konstruktivt, snakker vi selvfølgelig om det rent moralske og medmenneskelige aspekt ved, at vi i et såkaldt velfærdssamfund tvinger et menneske til at udføre en opgave, det på ingen måde er fysisk eller psykisk i stand til at gennemføre, for at det skal gøre sig fortjent til et økonomisk livsgrundlag.

Disse mennesker, har som udgangspunkt en meget usikker tilværelse, hvor sygdommen i sig selv giver dem kniven på struben og gør dem uegnede til at have et fast job på lige linje med os andre. Derfor bliver de også af jobcenteret defineret som ikke-arbejdsmarkedsparete. Definitionen er ikke, som man måske skulle tro, en erkendelse af, at de ikke er egnede til at arbejde. Det er blot en betegnelse, man bruger for at sige, at det vil kræve en noget større indsats at få dem ud på det marked, de ifølge Jobcenterets egen definition ikke er egnede til.

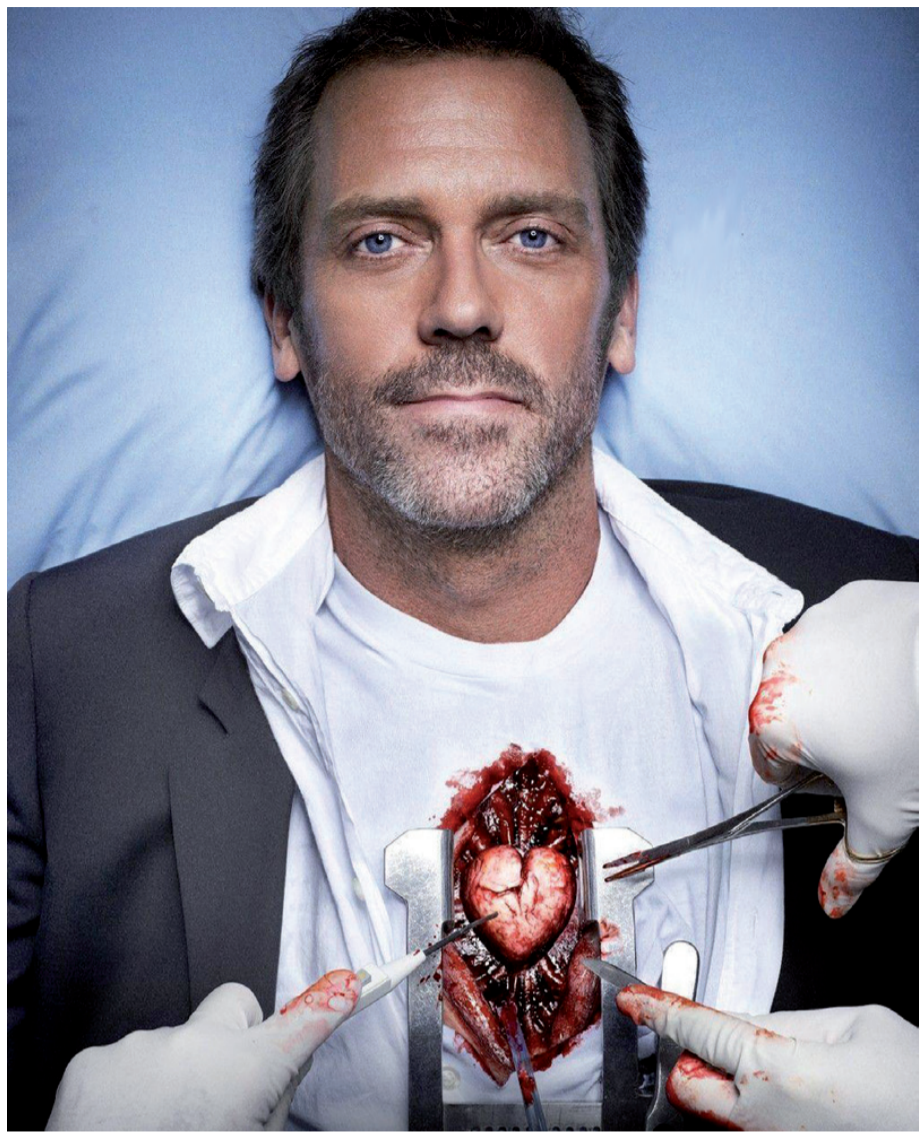
De lever under en konstant trussel. Ikke bare i forhold til at deres sygdom er kronisk, uforudsigelig og hæmmende på alle andre områder, de skal i tillæg forholde sig til, at dersom deres personlige situation forværres, så de ikke kan overskue at deltage i aktiveringen, bliver deres livsgrundlag fjernet. For en person med en alvorlig

psykisk lidelse, kan dette pres og mangel på økonomisk sikkerhed have alvorlige konsekvenser. I værste fald kan det være med til at sikre, at deres tilstand bliver forværret, og at de aldrig nogensinde vil kunne komme tilbage til arbejdsmarkedet igen.

Dersom aktiveringen faktisk gavnede de ledige, ville der ikke være nogen tvivl om, at folk ville benytte sig af det med glæde. Folk er som regel interesseret i at forbedre deres egen situation. Men at bygge tårne af spaghetti og skumfiduser eller biler af sugerør, er der næppe nogen der bliver mere kompetente til arbejdsmarkedet af (med mindre man gerne vil arbejde i en børnehave). Og for en kræftpatient får udtrykket 'spild af tid' en helt ny mening.

Det er disse mennesker, vores velfærdssamfund eksisterer for at kunne give en menneskelig tilværelse, når de selv ikke kan finde ud af det. Og i stedet for at give flere penge til det offentlige, så de kan få den hjælp, de har behov for, så pumper det offentlige flere milliarder kroner over til de private aktører hvert år, uden resultater for de mennesker der er tale om.

Det skaber et grimt billede af et system, der rent ideologisk klamrer sig fast til en idé om, at penge til de private aktører øger konkurrencen i samfundet. Og det er på bekostning af det enkelte menneske, der ikke selv har valgt

at deltage i konkurrencen, men alligevel sidder som de største tabere igen. For politikerne er disse mennesker ikke andet end tal på et papir, når de skal skubbe penge rundt. Har vi et velfærdssamfund for at kunne tage vare på de svageste, eller er udtrykket blot et ord, uden nogen dybere betydning, der ligger så godt på tungen under en valgkamp?

LISA MARIE ØDEGAARD

Nazister i Viborg

Danmarks Nationalsocialistiske Bevægelse, DNSB, har fået en ny lokalafdeling. Den ligger i Viborg, og til opstartsmødet, hvor der blev holdt oplæg om "racebevidsthed", deltog 15. Den seneste tid har nazisterne i Viborg uddelt løbesedler og sat klistermærker op i byen med budskaber som "Danmark for danskere" og "Hold de fremmede ude". Efter opstartsmødet uddelte nazisterne 1300 løbesedler på gaden, og de har to gange puttet nazistiske løbesedler i postkasserne til beboerne på et kollegium i Holstebro.

Det er nødvendigt at stoppe nazisterne før de får ordentlig fodfæste i Viborg, og før de får selvtilid nok til at gøre alvor af deres politik. Det kan kun ske ved at tage truslen fra nazisterne alvorligt. Nazismen kan ikke ties ihjel – derimod vil folkelig mobilisering imod nazisterne være ødelæggende for dem.

Nazismens grobund

Nazisterne får kun plads til at vokse når der ikke er et tydeligt modsvar til den elendighed, som kapitalismen skaber, især under kriser, i form af f.eks. arbejdsløshed, boligmangel osv. Nazisterne tager deres udgangspunkt i den elendighed, og når forskellige højreekstreme partier har fået fremgang er det blandt arbejdere, at en stor del af medlemmerne skal findes.

Når tilslutningen til nazisterne vokser er det dog

ikke, fordi de pludselig får overbevist en hel masse om nazismens grundsætninger, men fordi de er i stand til at give falske svar på de problemer, som almindelige arbejdere lider under, og de svar bygger på racisme.

Når man skal kvæle nazistiske partiers fremgang, er det altså de racistiske argumenter, som deres fremgang bygger på, man skal koncentrere sig om at modbevise. Og her har revolutionære socialister det bedste og mest sammenhængende grundlag. Når nazisterne siger, at arbejdsløsheden og bolig manglen skyldes indvandringen, skal man argumentere hårdt imod og pege på, at det er profithensyn der skaber problemerne

Bred alliance

Men det er ikke nok kun at bekæmpe nazisterne på det ideologiske plan. Nazismens fremvækst skyldes materielle forhold, og derfor må socialister også involvere sig i kampe mod arbejdsløshed, bolig mangel og de andre problemer som nazisterne fører sig frem på. Boligmanglen og arbejdsløsheden kunne f.eks. løses ved at lade arbejdsløse bygge boliger, og det er disse solidariske løsninger vi skal kæmpe for. Denne kamp skal rykkes hen til de områder hvor nazisterne står stærkest. På den måde stiller man et klart alternativ op, kæmper for forbedringer, og gør livet surt for nazisterne samtidig.

Men hvis kampen mod nazisterne skal være effektiv skal den også være bred. Den skal ikke kun bestå af revolutionære socialister, men af alle der er imod nazisterne.

En alliance mellem nazisternes modstandere er nødvendig, men det er vigtigt at samarbejdet ikke begrænser nogle af parternes frihed til at fremføre deres ideer, da diskussionen af ideer er ét af parameterne for succes.

Nazisternes ytringsfrihed?

Desuden er det vigtigt at stoppe nazisterne hver gang de prøver at gå på gaden eller at holde offentlige møder. Det er nødvendigt med så brede og store moddemonstrationer som muligt, hvor nazisterne konfronteres og smides væk.

Nogle siger at det er forkert at konfrontere nazisterne på den måde, fordi det begrænser deres ytringsfrihed. Men de glemmer at nazisterne bruger organiseret vold mod politiske modstandere og etniske minoriteter som en del af deres arbejde. Og at nazisterne med vold prøver at afskaffe ytringsfriheden for alle andre.

CHRISTINE BERGEN

D.A.R.G. team (Da Arabian Revolutionary Guys)

VI HAR LEVET UNDER EN ULOVLIG OKKUPATION I 62 ÅR! HVORDAN KAN MAN KLANDRE ET OKKUPERET FOLK, DER KÆMPE FOR SIN FRIHED? VI HAR RET TIL AT KÆMPE TILBAGE, VI HAR RET TIL AT GØRE MODSTAND, VI HAR RET TIL AT GØRE DET VI KAN FOR AT FÅ VORES LAND TILBAGE.

VI ER BARE DE HER MENNESKER DER BOR I EN DEL AF VERDEN, HVOR DER ER EN KONFLIKT I GANG. I SER PÅ OS SOM TERRORISTER, DER ØNSKER DØD OVER ISRAEL. DET ER IKKE RIGTIGT!

OPRÅB I HARMONI FRA GAZA

København har haft fornemt besøg den sidste måned. Hip hop gruppen D.A.R.G. team (Da Arabian Revolutionary Guys) har spillet til undergrundsfestivalen Displaced Expressions, og tog sig også tid til at give et par tunes til antikrigsbevægelsens årlige markering af invasionen af Afghanistan. Jeg mødte deres agent, Fadi M. Bakheet, på Christiania.

Hvorfor vælger I at spille til en demonstration mod krigen i Afghanistan?

Fordi det der foregår i Afghanistan minder meget om det der sker i Palæstina. Afghanerne har ret til at vælge hvordan deres fremtid skal se ud. Vi tror på, at folket har styrke til at forandre, hvad der sker i deres eget land. Det var forkert af NATO at blande sig i deres situation.

Da vi hørte hvordan den danske regering tager penge fra velfærden og bruger på krig...! De burde tage de penge, og styrke velfærden i Danmark, stoppe nedskæringerne og bygge bedre skoler, sygehuse osv. Hvis alle lande i verden tog de penge der bruges på at lave krige mod hinanden, og brugte dem på velfærd, tror jeg verden ville være et bedre sted.

Hvilket budskab forsøger I at formidle igennem jeres musik, og til hvem?

Vi har to hovedbudskaber. Det første går hovedsagelig ud til araberne og palæstinenserne. Vi prøver at sprede palæstinensisk hip hop som en ny måde at få budskaber frem på, fortælle vores historie og starte en dialog. Vi vil få den rigtige historie frem, fortælle om vores kultur, alt det der ikke bliver fortalt i nyhederne. Så vi bruger musikken

som talerør.

Det andet budskab går ud til alle dem udenfor Palæstina; vi er ikke anderledes end jer. Vi er bare de her mennesker der bor i en del af verden, hvor der er en konflikt i gang. I ser på os som terrorister, der ønsker død over Israel. Det er ikke rigtigt! Vi prøver bare at leve i fred. Vi vil sende et budskab ud om fred, frihed, ligeværd og i det hele taget for at vise, at vi eksisterer.

Tror I på en fremtid med fred og frihed for folket i Palæstina?

Ja. Hvis vi ikke havde et håb, hvorfor skulle vi gøre som vi gør? Hvorfor prøve at formidle et budskab? Der er altid håb, vi tror på i morgen. En dag vil der blive fred. Hvis det ikke sker i vores levetid, så måske for næste generation.

Vi er alle nødt til at tage et skridt tilbage og trække vejret. Man starter altid en diskussion ved at snakke om hvad man er uenig i. Vi har så meget til fælles, vi er alle efterkommere af Abraham. Dersom vi i stedet snakker om, hvad vi er enige i, tror jeg simpelthen vi vil have mere at snakke om.

Giver mainstream medierne et ærligt billede af hvad der foregår i Gaza?

Nej! Absolut ikke. De giver kun en side af historien. Gaza er ikke kun ødelæggelse og konflikter og krise. Det er rigtig nok at det er hårdt, folk kæmper hver dag. Men midt i det hele har folk faktisk et liv. Man ser kun historier om bombardementer, dødstal og kaos. Man hører aldrig om de mennesker der bliver gift, går i skole osv. Folk prøver at leve normale liv, og det billede kommer aldrig frem i medierne.

Og hvad med for eksempel massakren i 2008?

Hvad der skete i 2008, var vanvittigt. Medierne dækkede det som en krig, men en krig er to stater der kæmper mod

hinanden. Vi er ikke engang en stat! Det der skete, var en masse. Mange beskyldte palæstinenserne for hvad der skete. Vi har levet under en ulovlig besættelse i 62 år! Hvordan kan man klandre et besat folk, der kæmper for sin frihed? Vi har ret til at kæmpe tilbage, vi har ret til at gøre modstand, vi har ret til at gøre det vi kan for at få vores land tilbage.

De bombefly, der dræbte mere end 1400 mennesker, var ikke vores. Det var ikke os, der havde tanks, der ødelagde mere end 3.000 hjem.

Skylden ligger hos Israel, der bombede civile tidligt om morgenen, i deres senge eller på deres arbejde. Mere en 30 luftangreb på under 20 sekunder. Hvordan er det selvforsvar? De steder de "forsvarer" har de besat ulovligt, du kan ikke lovligt og med magt forsvare et sted der aldrig har tilhørt dig.

Hvad kan vi gøre for at hjælpe? Hvad synes I om 'direct actions' som fredsflåderne der forsøger at bryde blokaden?

Det palæstinensiske folk har behov for redskaber til at bygge sin infrastruktur op igen. Men det vigtigste er, at folk bliver ved med at sprede det rigtige budskab. Vi sender en stor tak til folkene bag nødhjælpsskibene, for deres aktion handler om så meget mere end at hjælpe. Det handler om at bryde blokaden, og sige klart nej til Israels retningslinjer. Jeg ville ønske, vi havde magt til at stoppe det der skete. Vi er så kede af, at liv skulle gå tabt, og vi vil være evig taknemlige for det de gjorde for os.

FOGH OG LØKKE ACCEPTEREDE TORTUR

Wikileaks afsløringer af næsten 400.000 militære dokumenter viser Irak krigens blodige alvor. Herunder den omfattende anvendelse af tortur og anden mishandling fra besættelsesmagts og dens irakiske allieredes side, omfattende blodige aktioner fra private "sikkerheds-firmaer"s side, og 15.000 hidtil udokumenterede civile dræbte.

Derudover har afsløringen bekræftet, at danske styrker har udleveret fanger til tortur, og det er kommet frem, at forsvarret bevidst har forsøgt at fralægge sig ansvaret for de irakere, de havde taget til fange.

Noget lignende foregår også i Afghanistan, hvilket filmen Den Hemmelige Krig viste.

Intet nyt i at danske politikere accepterer tortur

Det danske forsvar har, ved at tage en brite med på missionerne, forsøgt at fralægge sig ansvaret for torturen. »Det var helt almindelig praksis at sammensætte operationerne sådan, at der var briter med, som kunne stå for en eventuel tilfangetagelse,« siger Jes Rynkeby Knudsen, der er militærjuridisk rådgiver for Forsvarskommandoen, til Information.

Regeringen har indtil videre ladet forsvarret, der selv har begået ugerningen, undersøge sig selv. Der er ikke noget nyt i accepten af tortur, eller at politikerne, på trods af mange ord, reelt ikke gør noget for at bremse brugen af tortur.

I 2001 sendte Israel den tidligere chef deres efterretnings-tjeneste, Carmi Gillon, til Danmark som ambassadør. Han indrømmede selv, at han i mindst 100 tilfælde, havde givet grønt lys til brugen af tortur eller "moderat fysisk pres", som han kaldte det. Alligevel accepterede daværende udenrigsminister, Mogens Lykketoft, Gillon som ambassadør i Danmark, og var på den måde med til at legitimere Israels brug af tortur.

Besættelse fører til tortur

Det er ikke tilfældigt, at politikerne helst accepterer tortur, og først gør noget ved den, når de bliver præsenteret for en "rygende pistol". Besættelser fører ofte til tortur.

Enhver besættelse undertrykker befolkningen, hvilket de mange drab på civile, som er de langt vigtigste afsløringer i Wikileaks dokumenterne, viser.

Denne undertrykkelse fører til modstand, ofte væbnet. Modstanden støttes af betydelige dele af befolkningen.

Wikileaks-dokumenterne afslører at danske styrker har udleveret fanger til tortur

Derfor har en besættelsesmagt, der prøver at bekæmpe modstanden, svært ved at finde dem der kæmper imod dem. Det kan være et motiv til tortur for besættelsesmagten.

Et andet kan være at skræmme potentielle deltagere i modstandskampen fra at blive aktive, hvilket helt tydeligt var en del af den megen opmærksomhed, som Guantanamo-lejren fik. Bush kunne have valgt at sende

Guantanamo-fangerne til fængsler i Egypten eller andre mere anonyme fængsler.

Endelig sker der også det i enhver krig, at flertallet af dem der kæmper, kommer til at hade dem på den anden side, af den simple grund at de forsøger at dræbe dem, hvilket også kan være et motiv til tortur som den, vi så i Abu Ghraib fængslet.

JAKOB L. KROGH

BOYKOT ISRAEL

I de seneste år har man på verdensplan set en række kampagner for Boykot, tilbagetrækning af investeringer (Disinvestment) og Sanktioner, samlet forkortet BDS, mod Israel. Det har medført en lang række af kollektive aktioner til støtte for den palæstinensiske frihedskamp og mod Israels undertrykkelse af og overgreb mod den palæstinensiske befolkning.

I Danmark har vi bl.a. Boykot Israel bevægelsen, som særligt var aktiv i begyndelsen af årtiet. Mange andre steder har man, bl.a. i forbindelse med Israels angreb på Gaza i 2008 og angrebet på nødhjælpskibene i år, set universitetsbesættelser, forbrugerboykotkampagner, havnearbejderblokader mod Israelske handelsskibe og mange andre aktioner.

En ny strategi

Fra 1960'erne og frem til 90'erne var PLO, og særligt Fatah-bevægelsen med Arafat i spidsen, den dominerende palæstinensiske frihedsbevægelse. PLOs strategi var dog præget af, at lederskabet var tæt knyttet til de herskende eliter i de øvrige arabiske lande. For disse eliter var Israel en trussel, men samtidigt frygtede man at en bred folkelig bevægelse for et frit Palæstina, kunne udvikle sig til en mere generel kamp for frihed og økonomisk lighed i hele regionen. PLOs tilgang til frihedskampen var derfor i høj grad en elitær og forholdsvist sekterisk militær strategi,

som ikke bare var skeptisk overfor, men også modarbejdede aktiv folkelig deltagelse i kampen, der rakte ud over palæstinenserne i de besatte områder. Begrænset til ca. 1 mio. palæstinensere i selve Palæstina, mod en mægtig Israelsk hær med økonomisk, militær, politisk og ideologisk støtte fra verdens stærkeste stormagt USA og vesten, slog den altovervejende militære strategi dog fejl.

I 1980'erne var PLO og dens militære modstand fordrevet fra alle tilholdssteder og fuldstændigt i knæ. Imens skruede Israel op for undertrykkelsen og koloniseringen af Gaza og Vestbredden, hvilket bl.a. andet indebar en indlemmelse af palæstinenserne i økonomien som en billig arbejdskraft reserve, der blev kontrolleret via et system, der var kraftigt inspireret af apartheidsystemet i Sydafrika.

PLOs fiasko, og den stigende israelske undertrykkelse, førte i 1987 til den første store folkelige opstand, den første intifada. Som de arabiske magthavere havde frygtet, førte intifadaen også til folkelige protester mange andre steder i regionen. Opstanden blev inddæmnet af PLO og slået ned af Israel og de arabiske regimer. Men den indvarslede en ny vej for frihedskampen.

Behov for at gå på to ben

Denne vej, en folkeligt forankret kamp med aktiv støtte fra de omkringliggende lande og resten af verdens befolkninger, minder på mange måder om den udvikling, der væltede apartheidstyret i Sydafrika. Den væsentlige

erfaring fra Sydafrika er, at hverken de interne kampe i de palæstinensiske områder eller de folkelige BDS-bevægelser i resten af verden har store muligheder for at stoppe Israels brutale fremmarch, for ikke at tale om at sikre et frit Palæstina. Palæstinenserne i Gaza og på Vestbredden har ikke mange chancer mod det brutale israelske magtapparat, og BDS-bevægelserne har intet formål, hvis de ikke støtter folkelige krav fra de undertrykte palæstinensere.

Opgaven for BDS-bevægelserne er, i hvert fald i første omgang, ikke primært at udsulte den israelske stat økonomisk – en meget svær opgave bl.a. fordi den økonomisk primært er funderet på især støtte fra USA, frem for eksport og handel. De forskellige aktioner og kampagner kan derimod have en række andre effekter. De kan give moralsk opbakning – og i de mange nødhjælpskonvojers tilfælde, konkret materiel opbakning – til palæstinenserne i de besatte områder, så de kan se de ikke står alene mod overmagten. Mindst lige så vigtigt er de mere langsigtede effekter, som spillede en stor rolle i kampen mod apartheid i Sydafrika. En øget offentlig bevidsthed om sagen og Israels brutalitet og undertrykkelse kan skabe et folkeligt pres, der får regeringer og virksomheder til at overveje de langsigtede omkostninger ved et samarbejde med Israel.

DENNIS S. PETERSEN

HVORFOR BLIVE ORGANISERET SOCIALIST?

Racisme, krig, klimakrise og økonomisk krise, det er de fire ord der bedst beskriver verden i dag. De har det til fælles, at de er skabt eller forstærket af det kapitalistiske samfund. Derfor er det afgørende spørgsmål for alle der vil en bedre verden, spørgsmålet om hvordan vi afskaffer kapitalismen.

Kan vi stemme os til socialisme?

Mange vil argumentere for at vi kan stemme os til socialisme. Muligheden er tiltrækkende, fordi den lyder mere fredelig, men de historiske erfaringer siger noget andet.

I 1970 vandt den erklærede socialist Salvador Allende valget i Chile, hvor han lovede grundlæggende forandringer i samfundet gennem reformer. Men selvom Chile længe havde været et velfungerende demokrati, respekterede borgerskabet i Chile ikke demokratiet. I 1973 lavede borgerskabet med General Pinochet i spidsen et kup og Allende samt 30.000 af hans støtter blev myrdet.

Borgerskabet vil ikke acceptere en demokratisk proces, der fratager dem magten. Derudover ligger den reelle magt ikke i folketinget – alle folketingets partier siger, de er imod arbejdsløshed, men arbejdsløsheden stiger. Folketinget ikke har kontrol over butikker, fabrikker, kontorer; det som socialister normalt kalder produktionsmidlerne.

Produktionsmidlerne er kontrolleret af den herskende klasse der består af kapitalister, topembedsmænd og generaler. Det er kapitalisterne der bestemmer, om der skal ansættes eller fyres og hvad der skal produceres. Når folketinget ikke har magten er det heller ikke nok at erobre flertallet i folketinget for at tage magten.

For 100 år siden var Socialdemokratiets erklærede mål indførelsen af socialismen. Men det blev ikke Socialdemokratiet der ændrede kapitalismen, men kapitalismen der ændrede Socialdemokratiet. Det skete netop, fordi Socialdemokratiet endte med at ville ændre samfundet gennem folketinget.

Socialdemokratiets historie er historien om hvordan partiet hele tiden er rykket til højre i håbet om at få flertallet. SF er i fuld gang med at gentage Socialdemokratiets fejl, det er der ikke behov for at flere gør.

Kampen om ideerne

Revolutionære socialister står også overfor det samme problem som Socialdemokratiet, nemlig at flertallet ikke er socialister. Nogle arbejdere ønsker hårdere straffe, accepterer antimuslimske ideer eller accepterer at gå ned i løn for at beholde deres job.

Socialisters forklaring på dette er at dem der bestemmer i samfundet også bestemmer, hvad vi skal lære i skolen og hvad der skal stå i aviserne. Med andre ord bestemmer de hvilke ideer der skal være dominerende i samfundet. Det var derfor Karl Marx sagde, at *de herskende ideer i samfundet er den herskende klasses ideer*.

Men at nogle ideer er herskende betyder ikke, at de er de eneste. Der vil altid være nogen der organiserer sig imod krig, racisme, nedskæringer eller andre konsekvenser af kapitalismen.

I kampene, som i Frankrig netop nu, oplever de, der deltager i dem, et fællesskab og en ny magt. I sådanne situationer udvikles folks ideer hurtigt og kan blive revolutionære. Det er i sådanne situationer organiserede socialister kan gøre en forskel.

Fordi vi har diskuteret og analyseret tidligere kampe og lært af disses succeser og fejl, har vi input til diskussionerne om, hvordan kampene vindes, der er bedre, end hvis vi ikke havde lært af tidligere kampe.

Samtidig kan vi, fordi vi er organiserede, bedre støtte de konkrete kampe, fordi vi koordinerer vores arbejde.

Den sidste forskel socialister kan gøre er, at vi gennem

deltagelse i disse kampe kan rekruttere nye medlemmer og dermed blive flere organiserede socialister til at støtte de næste kampe. Vi kan også rekruttere medlemmer, når der ikke er kampe, men det er ofte langt sværere.

Det er afgørende, at vi bliver flere organiserede socialister. Fordi erfaringer fra tidligere revolutionære situationer har vist nødvendigheden af at have et revolutionært parti, hvis vi skal tage magten.

Rusland – en succesfuld revolution og et revolutionært parti

I februar 1917 væltede arbejderne i Petrograd, nu St. Petersborg, zaren i protest mod hungersnød og første verdenskrig. Efter revolutionen blev der skabt en dobbeltmagt. Dels en regering efter borgerligt forbillede og dels sovjetter – arbejderråd – bestående af arbejdere og soldater.

I juli 1917 rejste Petrograds arbejdere sig i endnu et revolutionsforsøg, fordi der ikke var sket nogen forbedringer – bolsjevikkerne argumenterede imod opstanden, fordi arbejdere og bønder i resten af landet endnu ikke ville støtte revolutionen.

I august forsøgt et militærkup at genindføre et diktatur som zarens. Den officielle regering blev dybt rystet, men arbejderne – ofte med bolsjevikker i spidsen – bekæmpede kuppet.

Det var medvirkende til at den officielle regering i oktober havde mistet al opbakning. De russiske masser ville have fred, brød og jord. Dette krav lovede bolsjevikkerne at opfylde og tilføjede, at det kun kunne gennemføres på én måde – gennem *“al magt til sovjetterne”*.

Revolutionens første resultat var, at Rusland trak sig ud af første verdenskrig.

Tyskland – en forfejlet revolution uden et revolutionært parti

I 1918 var der startet en masseopstand i Tyskland, der væltede den tyske kejser og stoppede første verdenskrig helt.

Også i Tyskland opstod der arbejder- og soldateråd over hele landet, og den militære overkommando mistede kontrollen over hæren. Det centrale spørgsmål blev om arbejder- og soldaterådene ville gå samme vej som i Rusland eller om kapitalismen ville overleve.

Socialdemokraterne, SPD, havde mere end en million medlemmer og enorm støtte i arbejderklassen. SPD havde støttet Tysklands deltagelse i første verdenskrig.

Modsat Rusland var der kun et meget svagt revolutionært parti. Tysklands kommunistiske parti blev først selvstændigt i 1918, da arbejderådene allerede var blevet dannet. Indtil da havde det været en del af SPD. Et nyt parti med nogle få tusinde tilhængere kunne intet stille op over for SPD's millioner af medlemmer.

Flertallet af SPD-medlemmer og de millioner, der under revolutionen for første gang var politisk aktive, fulgte derfor stadig SPD.

Det nye kommunistparti havde ikke samme erfaring og organisatoriske styrke som bolsjevikkerne. Derfor kunne de ikke vinde kampe om ideerne mod SPD, og den tyske revolution endte i nederlag.

Nederlaget i Tyskland førte også til nederlag for den russiske revolution. Det var fordi revolutionen ikke spredte sig, at Stalin kunne komme til magten med diktatur og undertrykkelse til følge.

Nederlag følger nederlag

Kimen til Stalins diktatur lå ikke gemt i den politik bolsjevikpartiet førte under den russiske revolution i 1917.

For bolsjevikkerne betød arbejderklassens magtovertagelse en udvidelse af demokratiet i arbejderådene.

Bolsjevikkerne argumenterede hele tiden for, at det var afgørende for revolutionens overlevelse, at den blev spredt til mere udviklede kapitalistiske lande, herunder Tyskland.

Hvis ikke revolutionen blev spredt ville den kapitalistiske konkurrence landene i mellem indfange Rusland. Lenin skrev i juni 1918: *“Vi har altid understreget, at i ét land er det umuligt at udføre en opgave som en socialistisk revolution.”*

Stalin og det bureaukrati han repræsenterede overtog gradvist magten under den 4 år lange borgerkrig skabt af invasionen fra 14 kapitalistiske lande.

Fordi alle ressourcer blev brugt til det militære forsvar af revolutionen, blev den russiske økonomi ødelagt. Industriproduktionen faldt til en ottendedel. Arbejderne meldte sig til hæren eller flygtede ud på landet, så de største byers befolkningstal blev halveret.

For at vinde borgerkrigen opbyggede Sovjetrusland en stor administrativ maskine, som drev Den Røde Hær og sovjetinstitutionerne. Men denne administrative maskine bestod overvejende af embedsmænd fra zartiden og var gennemsyret af bureaukrati.

Lenin var bekymret over denne udvikling. På partikongressen i 1922 sagde han: *“Hvis man tager Moskva med sine 4700 ansvarlige kommunister og tager denne bureaukratiske maskine, dette bjerg – hvem regerer så hvem? Jeg tvivler meget på, om man kan sige, at kommunisterne dirigerer dette bjerg. Sandt at sige er det ikke dem, der dirigerer, men dem, der bliver dirigeret.”*

Det viste sig at det lykkedes bjerget at dirigere kommunisterne og Stalin at dirigere sig selv ind som diktator. Vi tror Lenin havde ret i at det er umuligt at udføre en socialistisk revolution i et land. Og stærke revolutionære organisationer i alle lande er vigtige.

Verden har ændret sig meget siden første verdenskrig, men kapitalisme, krig og nu også klimakatastrofe findes. Skal vi lære af historien og organisere os for at stoppe det, eller skal vi igennem et århundrede mere med barbari?

Her står ISU

Vi lever i en verden hvor vi dagligt er vidner til kapitalismens barbari.

Halvdelen af jordens befolkning lever for under 2\$ om dagen, mens 67 % af verdens værdier ejes af 2 %... Krige bliver startet, lande besat og befolkninger undertrykt, hvis det kan give adgang til olie, markedsandele og billig arbejdskraft.

Men vi lever også i en verden hvor millioner verden over går i protest og kamp for en bedre verden under overskriften "En anden verden er mulig". Denne globale bevægelse giver håb og mulighed for at skabe en bedre verden, og derfor er vi som socialister i spidsen for at opbygge den.

FOR SOCIALISME

I ISU tror vi ikke på at det kapitalistiske system kan lappes - problemerne skyldes ikke fejl eller dumme politikere - men at et lille mindretal sidder på den økonomiske magt og reelt bestemmer over samfundet, hvem der skal fyres, hvad der skal produceres, hvor mange der skal være i klasserne og hvad vi skal lære, etc. Derfor skal hele systemet afskaffes og erstattes af et socialistisk samfund...

FOR INTERNATIONALISME OG IMOD RACISME, SEXISME, OG UNDERTRYKKELSE

...Vi er for åbne grænser og solidaritet med arbejdere over hele verden. Vi vender os imod racisme, diskriminering af asylansøgere, flygtninge, homoseksuelle eller religiøse grupper. Vi støtter muslimer, sorte eller andre undertrykte grupper i deres kamp for lige rettigheder. Og vi støtter alle nationale befrielsesbevægelser der kæmper imod imperialismen, som fx i Irak og Palæstina.

FOR EN STYRKET VENSTREFLØJ

...ISU arbejder for at organisere det stærkeste modsvar. Det gør vi ved at være aktive medlemmer af Enhedslisten, hvor vi sammen med tusinder andre giver magten organiseret modstand. ISU vil skærpe Enhedslistens antikapitalistiske profil og styrke den aktivistiske deltagelse i bevægelsen... Et revolutionært parti er nødvendigt for at styrke bevægelsen, og hjælpe aktivisterne med de ideer, argumenter og strategier der gør os i stand til helt at omstyrte kapitalismen...

FOR EN STYRKET BEVÆGELSE

Protesterne mod Irak-krigen i 2003 viste endnu engang, at vejen til at udfordre magten, går gennem de manges aktivitet. Derfor er vi som socialister en del af de brede protester mod krig, racisme, nedskæringer og asociale angreb på uddannelse og velfærd, og for at forsvare Christiania... flertallet må lave revolution, så vi kan få et helt anderledes samfund, hvor mennesker og miljø kommer før profit - og i vores øjne kan det ikke gå hurtigt nok!

Læs hele ISUs grundlag „Her står ISU“ på www.socialister.dk

Kalender - Møder - Debat

ISU-KØBENHAVN

Alle møderne er på Støberiet kl. 19.00.

Kontakt: Torsdag den 11. november: Obamas USA:
Torsdag den 18. november: Ghettoplaner
Torsdag den 25. november: Pakistan: krig, oversvømmelse og politisk kaos.
Torsdag den 2. december: Klimakampen efter klimatopmødet.

Torsdag den 9. december: Velfærdskampen i Europa.
For mere information kontakt Sonja (2870 2305)

ISU-ÅRHUS

Kontakt: Mikkel (4046 5752) eller Dennis (2871 5069)

Møderne er kl. 19.30 i Studenternes Hus, mødelokale 2.2/2.3, Nordre Ringgade 3.
Kontakt: Mikkel (4046 5752) eller Dennis (2871 5069)

Tirsdag den 2. november: Frihedsbegreber.

Tirsdag den 16. november: offentligt møde med Curt Sørensen, professor i statskundskab.
Klassebegrebet har traditionelt stået centralt i en socialistisk forståelse af samfundets magtforhold og uligheder. Men i dag er det ikke et begreb, der er på mode - heller ikke på venstrefløj. Kan man tale om klasser i vore dages samfund? Og hvad betyder 'klasser' overhovedet? Hvilken betydning har et klassebegreb for venstrefløj i dag - og hvilken relevans har en klasseanalyse, hvis man vil ændre på magtforholdene i samfundet?

ISU-ODENSE

Alle møderne er i Ungdomshuset, Nørregade 60.
Kontakt: Jens Andersen: 2426 8023

Onsdag den 17. november: Fra modstand til massebevægelse. Hvad kan vi lære af strejker og protester i Frankrig? Info om ISU for nye interesserede.

Onsdag den 1. december: Pakistan: krig, oversvømmelse og politisk kaos.

ISU-RUC

Mere info: Kontakt Alexander på telefon 20686026

ISU-AALBORG

Kontakt landskontoret på telefon 35357603 for information om aktiviteter.

ISU-SILKEBORG

Møder afholdes hver anden tirsdag i ulige uger, kl. 19.30 på Silkeborgs Medborgerhus
Mere info: Kontakt Poul Erik, 26 29 13 41

KALENDER

RUC:

Marxistisk videnskabsteori
Fredag den 12. november kl. 14.00-16.00, RUC hus K 1.2 - Plenum.
Arr.: Marxistiske studerende.

København:

Krystalnatinitiativets fakkellarrangement.
Aldrig mere en Krystalnat. Beskyt mindretal! Bevar racisme-paragrafen! Nej til racisme og fremmedhad!
Tirsdag den 9. november kl. 17.00 på Nytorv.

Det industrielle landbrug og klimakrisen.
Onsdag den 17. november kl. 17.30-20.30, Kulturhuset Lyrskovsgade 4:
Arr.: Klimakollektivet og Nordic Climate Action Camp

Free Gaza støttefest

Lørdag den 27. november kl. 21.00 i Folkets Hus, Stengade 50.

Odense:

Lys og fakkeltænding til minde om Krystalnatten.
Tirsdag den 9. november kl. 17 i Kongens Have.
Arr.: Antiracistisk Netværk i Odense, ARNO.

Debat om Afghanistan

Oplæg ved Nagieb Khaja, dansk-afghansk journalist, og Lene Junker, aktiv i Nej Til Krig.
Onsdag den 10. november kl. 16.15-18.30, Syddansk Universitet, indgang K, lokale U140.
Arr.: Muslims Studenter Union og Nej Til Krig

Århus:

Mandag den 8. november kl. 19.00 på Rådhuset: Offentligt høringsmøde om nedskæringerne. Kom og deltag i debatten - der er behov for at rejse kritik af at der i det hele taget skæres ned, så det ikke kun bliver en debat om hvem der skal rammes hårdest.
Uddeling og underskriftsindsamling fra kl. 18 ved Rådhuset.

Onsdag den 10. november fra kl. 18.00 i U-huset, Klosterport 4A, 3. sal: Maxwell Diamini, præsident for Swazilands studerende, fortæller om demokratibevægelsen og det politiske arbejde under kongens enevælde. Fra kl. 19.30 er der opstartsmøde for Afrika Kontakt i Århus.
Arr.: Afrika kontakt og Swaziland gruppen i Afrika kontakt.

Fredag den 12. november kl. 15.00-18.00 på Lille Torv: Gadefremstød med løbesedler og underskriftsindsamlinger. Med telt, kaffe, talere, musik og andre aktiviteter.
Arr.: Initiativet mod nedskæringer i Århus.

Tirsdag den 30. november kl. 19.30 på Hovedbiblioteket: Hvad er alternativerne til nedskæringer. Debatmøde med Jette Jensen (byrådsmedlem for Enhedslisten) samt faglige repræsentanter fra den offentlige og private sektor.
Arr.: Initiativet mod nedskæringer i Århus.

Meld dig ind i IS/U

Meld dig ind i Internationale Socialister/ISU, udfyld blanketten og send den eller se mere på www.socialister.dk

Jeg vil vide mere om Internationale Socialister/ISU

Navn:

Jeg vil melde mig ind i Internationale Socialister/ISU

Adresse:

Jeg vil gerne abonnere på Socialistisk Arbejderavis i et år for 150 kr.

Postnr./By:

Tlf.nr:

Sendes til: ISU, Postboks 522, 1505 København V tlf: 35 35 76 03, eller til isu@socialister.dk

EN BERETNING FRA ORKANENS ØJE

Chavez

I bogen 'Den Venezuelanske Revolution – øjenvidneberetning og analyse' giver forfatteren Andreas Bülow et kritisk, historisk og levende billede af den indtil videre ti år lange revolutionære proces i Venezuela. Bogen er en god kombination af levende fortællinger fra forfatterens egne oplevelser i Venezuela og et større historisk og analytisk perspektiv på begivenhederne.

"Venezuela ved en korsvej" hedder bogens sidste kapitel, der beskriver de udfordringer den revolutionære bevægelse står overfor lige nu. Det er nok noget af det mest interessante i hele bogen – og det siger ikke så lidt. Bogen er yderst levende, velskrevet og gennearbejdet. Den giver mange gode argumenter imod de mange usande påstande om situationen i Venezuela, samtidig med at forfatteren forholder sig kritisk til den igangværende proces og dens mulige udvikling og faldgruber. Derudover videregiver bogen også vigtige erfaringer fra arbejderens overtagelser af fabrikker, samt de fejl, der er begået i forbindelse med dem.

I det sidste kapitel beskriver Bülow den store og meget reelle sandsynlighed for et nyt kup, som det Venezuela oplevede i 2002, i og med USA optrapper sin militære tilstedeværelse i Latinamerika og gennem økonomisk støtte hjælper kontrarevolutionære kræfter i Venezuela – heraf også en del i parlamentet. Men samtidig konkluderer han, og det er her, jeg vil stille mig en smule uforstående og rimelig kritisk overfor Bülows udsagn, nemlig at det er nødvendigt, at regeringen eksproprierer de største virksomheder og laver statsmonopol på udenrigshandelen. Og at en ny lov om arbejderkontrol i de nynationaliserede virksomheder vil få entusiastisk opbakning og at befolkningen vil tage loven til sig og oprette fabriksråd, som man oplevede i en begyndende fase. Bülow argumenterer altså for, at regeringen skal vedtage love, som befolkningen skal følge og derigennem gennemføre revolutionen. Man kan dog argumentere stærkt for at dette bør ske i omvendt rækkefølge. At bevægelsen skal styrkes fra neden, flere fabriksråd skal oprettes, at arbejderne, bønderne og de fattige fortsat skal organisere sig og derved gå mod staten,

der stadig er yderst kapitalistisk og styret af et bureaukratisk system, der ikke gavner arbejderklassen.

Når jeg siger, jeg stiller mig uforstående overfor ovenstående konklusion, er det fordi Bülow flere gange i bogen argumenterer for bevægelse fra neden og beskriver bevægelsens egen styrke, f.eks. efter statskuppet i 2002, hvor det er folket, der vælter Pedro Carmona, der var indsat som kupmagernes præsident, og får Chávez tilbage til magten. Bülow konkluderer desuden i et tidligere kapitel, at det er "nødvendigt at smadre den borgerlige stat og opbygge en ny stat – en arbejderstat". Man kan stille sig selv det spørgsmål, om Chávez vil overgive sin magt til folket frivilligt? Ikke fordi man skal tro på det, de borgerlige medier skriver om Venezuela og Chávez, men fordi Chávez er en del af et kapitalistisk, borgerligt statsapparat, der aldrig vil afgive magten af egen fri vilje. Og jo længere tid folket forbinder revolutionen med Chávez i stedet for bevægelsen i sig selv, jo mere usandsynligt bliver det, at bevægelsen vil rive sig fri af Chávez og smadre den borgerlige stat, som han er en del af. Hvis Chávez var en direkte del af den revolutionære bevægelse i befolkningen, så havde han gjort op med kupmagerne i 2002, men det gjorde han ikke. Folket bør gøre op med Chávez og organisere sig, føre revolutionen videre, uafhængigt af staten, for kun med modstand fra neden, kan revolutionen vindes.

Jeg vil med disse ord stærkt anbefale at læse bogen og dermed få et rigtig godt indblik i, hvad der sker i Venezuela lige nu. Der er, udover 10 gode kapitler, to glimrende forord samt et tillæg, som det kan anbefales at læse først, hvis man vil have bedre styr på situationen i Sydamerika inden man læser om Venezuela.

ANMELDELSE AF SONJA LANGE

Andreas Bülow: Den venezuelanske revolution, Hands Off Venezuela 2010. 309 sider, 200 kr. Købes hos: hov.denmark@gmail.com, se evt. <http://www.marxist.dk/hov/>

DEN FØRSTE SEJR – STREJKE I FRANKRIG 1995

Den tre en halv uge lange strejkebevægelse i Frankrig i slutningen af 1995 blev et vigtigt vendepunkt for klassekampen - i Frankrig men også i resten af Europa. Den viste at arbejderklassen ikke, som det ellers var proklameret af post-modernistiske kommentatorer, var afgået ved døden, men tværtimod levede og kunne kæmpe. Bevægelsen var den største og mest radikale i Frankrig siden 1968.

I 1995 blev Jacques Chirac valgt som fransk præsident og Alain Juppé blev premierminister. Chirac afløste den socialistiske præsident François Mitterrand.

Mange arbejdere var skuffede over, at en erklæret socialistisk regering havde svigtet dem ved at svinge kniven over velfærd og faglige rettigheder. Frustration gav sig udslag i den borgerlige valgsejr – en fjerdedel af arbejderne stemte endda på Le Pens nyfascistiske Front National.

Kampen begynder

Juppé gik straks til angreb på arbejderklassen med en række lovforslag som ramte specielt de offentligt ansatte hårdt – men også rummede markante forringelser for privatansatte.

Juppé havde sikret sig toppen af fagbevægelsens accept af nedskæringerne.

Men da det privilegerede lag af bureaukrater opdagede, at reformerne også ville ramme deres magt direkte, fik piben en anden lyd. Og de indkaldte nu til protester og strejker.

10. oktober gik de offentligt ansatte i strejke imod den planlagte fastfrysning af deres lønninger. Tog og fly blev aflyst på grund af strejker og blokader, universiteterne lukkede, da både lærere og studerende gik på gaden i protest – den parisiske metro stod stille.

Organisering fra neden

Den anden generalstrejke blev den 24. november og omfattede en halv million, især offentligt ansatte – på trods af manglede støttere fra de faglige ledere. Skytset blev både rettet mod regeringens nedskæringer og fagforeningslederne som havde blåstemplet nedskæringerne.

Strejken fortsatte i de kommende uger – busserne, togene og metroen var lammede i det meste af landet, og der var masseprotester i alle større byer. Fra december begyndte den private sektor også at strejke i stor stil – en bevægelse med en størrelse og radikalitet, som kunne true magthaverne, var født!

Man anslår at to millioner franske arbejdere var i strejke i tre en halv uge.

At Frankrig 1995 blev et vendepunkt skyldtes mængden af arbejdere, der var i aktion, og det at de fik mange af nedskæringerne stoppet, men også måden hvorpå de organiserede sig var afgørende. De mange aktivister i bevægelsen, fik selvtilid og opdagede at alting ikke behøvede at afhænge af de traditionelle faglige eller politiske ledere.

I 1995 lærte den franske arbejderklasse en lektie, som giver magthaverne søvnløse nætter den dag i dag.

JONATHAN HØJGAARD JENSEN

Baggrund:

De offentligt ansatte skulle nu være på arbejdsmarkedet i 40 år – mod tidligere 37,5 – før man havde ret til pension. Derudover var der øget brugerbetaling på hospitaler og medicin, skattestigninger og forringelse af fagbureaukratiets kontrol over sygesikringen.

Juppé-planen kom oven i andre markante nedskæringer med lukning af togstrækninger, en delvis privatisering af telefonsystemet og omlægning af skattesystemet, der ramte folk med lave indkomster.

Den massive nedskæringspakke blev begrundet i Maastricht-traktatens krav om at formindske statslige underskud til 3% senest 1999.

STREJKERNE I FRANKRIG VED EN KORSVEJ

Udfaldet af kampen mod Sarkozys pensionsreform kan få afgørende betydning for den videre velfærdskamp i Europa. Men vil de faglige ledere fortsætte mobiliseringerne?

Siden starten af september har aktionsdag efter aktionsdag fået millioner på gaden og i strejke i protest mod pensionsreformen. "Reformen" vil ikke kun forlænge pensionsalderen med 2 år. Den betyder også, at arbejderne selv skal betale mere, og arbejdsgiverne mindre, til pensionen.

Som i resten af Europa går Sarkozys plan ud på, at arbejdere, studerende og pensionister skal betale for krisen. Der er tale om det største koordinerede angreb på velfærden over hele Europa i mange, mange år.

Frankrig er en test

Udfaldet af de franske protester bliver fulgt opmærksomt fra storkapitalens bestyrelseslokaler og regeringskontorer over hele Europa. De håber, at præsident Sarkozy er den, der langt om længe er i stand til at give den franske arbejderklasse et afgørende nederlag.

Allerede i 1995 forsøgte den franske regering at angribe pensionerne. Efter en måneds demonstrationer og strejker måtte de trække planerne tilbage. (Se artikel inde i avisen.)

Siden har de franske magthavere oplevet flere nederlag: I 2005 stoppede det franske *Non* (efterfulgt af et hollandsk *Nee*) planerne om en EU-traktat.

I 2006 måtte de trække CPE-loven tilbage – efter den var vedtaget – efter store og militante protester blandt især unge studerende. Loven ville gøre det lettere at fyre unge.

Sarkozys mål er at undgå sine forgængeres skæbne. Men Sarkozy er allerede den mest upopulære præsident i mange år. Kun 29 pct. af befolkningen er mere eller mindre tilfredse med Sarkozy iflg. en meningsmåling i Le Figaro 23. oktober.

Omvendt støtter 65-75 pct. strejkerne og protesterne. Så der er meget på spil.

Hvis Sarkozy vinder, er det et signal til nedskæringspolitikere og arbejdsgivere over hele Europa om at gå i offensiven med deres krisepakker og angreb på løn og arbejdsforhold.

Omvendt, hvis strejkerne og protesterne vinder, så giver det inspiration til at stoppe velfærdsangrebene i resten af Europa.

Kan strejkerne vinde?

Mens dette skrives, har der lige været en uges efterårsferie i Frankrig. En uge tidligere blev loven formelt vedtaget i det franske parlament.

Alligevel var over en halv million på gaden om torsdagen i efterårsferien iflg. myndighederne (2 mio. iflg. fagforeningerne). Og som nævnt blev CPE-loven i 2006 trukket tilbage, efter den var vedtaget. Så intet er afgjort endnu.

Sarkozy har siden midten af oktober sat uropoliti ind mod både strejkende arbejdere og protesterende unge og truet med både høje bøder og fængsel.

Det er dog langt fra i stand til at stoppe protesterne. Den reelle fare kommer fra en helt anden kant: De faglige ledere.

Protest fra oven og fra neden

Fra starten har protesterne været kendetegnet af en konflikt mellem "protest fra oven" og "protest fra neden". De faglige ledere, som formelt styrer protesterne, har ikke samme mål som flertallet af de protesterende.

For de protesterende er det umiddelbare mål enkelt: At få loven af bordet. Men for mange handler det om meget mere:

"Det handler om pensioner, det handler om unge, som ikke får job, fordi arbejdere tvinges til at arbejde langt ind i alderdommen, det handler om Sarkozys beskidte regering. Vi har en parole: 'Arbejdsløs som 25-årig, udbyttet som 67-årig. Nej! Nej! Nej!'" sagde Djamilia, en studerende fra Paris.

Kigger vi på de faglige ledere er billedet mere sammensat. Der er ingen tvivl om, at uden de fælles opfordringer fra alle store fagforbund ville protesterne ikke have været så store som de har været.

Men protesterne er ikke blevet organiseret fra oven. Overalt er det lokale aktivister, der har organiseret strejkerne, blokaderne osv. Det er ikke de faglige ledere, der har opfordret studenter og skoleelever til at deltage. De har selv taget initiativet.

Patrice, en sundhedsarbejder, sagde: *"Det føltes som om de gjorde det uden at have hjertet med. De forventede at have et par iscenesatte protester, og så ville det ende."*

Og mens de faglige ledere (som i Grækenland) kun har villet opfordre til enkelt-aktionsdage, er der fra gulvplan i stigende grad rejst krav om "kontinuerte strejker".

"Strategien med episodiske spagfærdige protester er forkert og vil mislykkes, medmindre vi optrapper vores bevægelse og lytter til græsrodderne, der ønsker, at vi går i reel aktion," sagde Jean-Pierre Delannoy, tillidsmand blandt metalarbejdere i CGT.

Fagbureaukratiet

De faglige ledere udnytter ikke den brede opbakning til at gøre strejkerne effektive

Tværtimod snakkede de allerede inden efterårsferien om, at når loven var vedtaget, så var den "legitim". Underforstået, at så måtte protesterne stoppe.

På et fællesmøde mellem fagforbundenes ledere blev der vedtaget endnu 2 aktionsdage – men ingen optrapping af aktionerne.

Det faglige bureaukрати lever af at forhandle. Deres levevilkår er milevidt fra de fleste arbejderes: Højere løn, god pension, fri for beskidt og nedslidende arbejde osv.

For at bevare den position vil de gerne protestere, når regeringen ikke vil forhandle med dem. Men hvis en bevægelse fra neden kan slå regeringens planer tilbage, bliver de selv overflødige.

Fortsat aktion

Det afgørende for at strejkerne kan vinde er, om presset fra neden fortsat kan tvinge de faglige ledere til aktion. Eller at der opstår koordineringer fra neden, der selv kan tage initiativet.

Der er små tegn på, at sådanne initiativer begynder at opstå. Og i bl.a. Marseille-området har grupper af arbejdere været i kontinuert strejke i flere uger.

Om det lykkes at få strejkerne og gulvplans-initiativerne til at sprede sig afhænger i høj grad af den organiserede venstrefløj i NPA, Nyt Antikapitalistisk Parti.

Når kampen bliver politisk – og det er kampen om velfærd og krisepolitik over hele Europa – bliver socialistiske svar og socialistisk organisering afgørende. For NPA, som for arbejderklassen i hele Europa, bliver de kommende uger en vigtig test.

AF JØRN ANDERSEN

Socialistisk Arbejderavis